Niculina Gheorghiță

Regăsirea puterii interioare

Ghid practic de psihologie cuantică

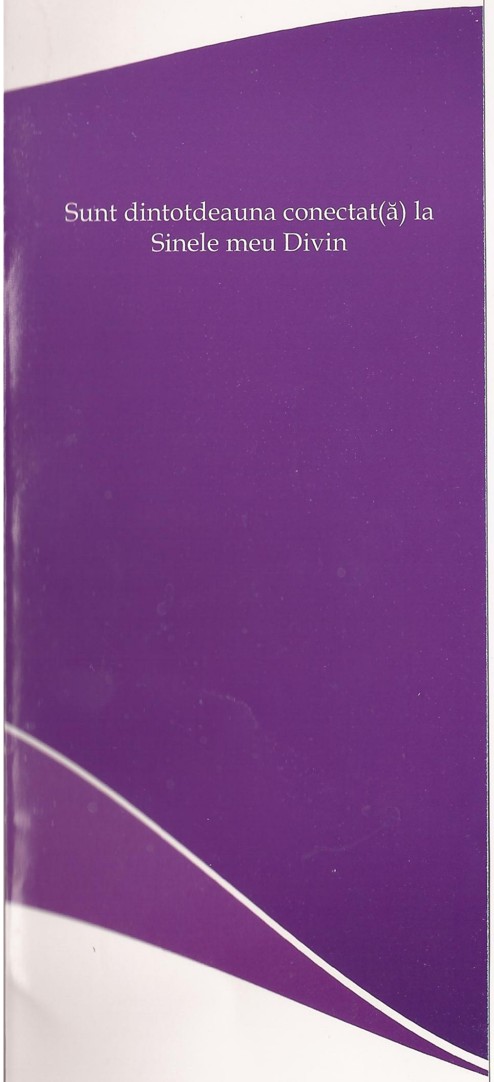

Sunt dintotdeauna conectat(ă) la
Sinele meu Divin

Regăsirea puterii interioare

Ghid practic de psihologie cuantică

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GHEORGHIŢĂ, NICULINA
Regăsirea puterii interioare : ghid practic de psihologie cuantică / Niculina Gheorghiţă. - Bucureşti : Editura Hamangiu, 2012

Bibliogr.
ISBN 978-606-522-841-2

159.9

Niculina Gheorghiță

Regăsirea puterii interioare

Ghid practic de psihologie cuantică

Mulțumiri

În viață apar oameni, locuri, momente, situații şi evenimente care te transformă şi te ajută să faci schimbări în viața ta, în realitatea ta. Important este să fii prezent, conştient şi deschis spre schimbare pentru ca momentul prezent să poată fi fructificat.

De-a lungul unei experiențe de douăzeci de ani în domeniul spiritualității, esoterismului, studierii şi practicării cultului religiei ortodoxe, am întâlnit astfel de oameni care m-au făcut să conştientizez şi să simt acut nevoia de schimbare. Este greu să-i cuprind pe toți oamenii care prin prezența lor sau prin informațiile primite de la ei au lăsat o amprentă în viața mea. Le mulțumesc tuturor celor care mi-au influențat viața.

Voi aminti câteva entități plecate din planul nostru, pentru care am o recunoştință deosebită şi anume: entității Alexandra Dumitriu, entității Pr. Ieronim de la schitul Bucium din Iaşi, entității Pr. Chesarie de la Mănăstirea Putna, entității Pr. Ilarion Argatu de la Mănăstirea Cernica, entității Pr. Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria şi entității Pr. Arsenie Boca prin scrierile sale divine.

Aduc mulțumiri şi unor Ființe Speciale care au contribuit la creşterea mea ca Spirit: Mamei mele Didina, copiilor mei Matei şi Tudor, soţului meu, Maestrului Ramtha şi prietenilor care au fost cu şi lângă mine în periplul de până acum.

Mulţumesc din toată inima celor care m-au ajutat cu această carte printre care d-rei Mariana Ţura pentru aşezarea în pagină şi pentru ideile geniale pe care le-a avut, d-rei Anca Butnariu pentru corectură şi pentru nuanţări mai geniale, d-lui Liviu Lupu pentru mintea artistică şi grafica deosebită şi d-lui Bogdan Panţir pentru viziunea holistă şi coperta magnifică.

Opiniile cititorilor

„Mesajul acestei cărţi a venit ca un balsam pentru sufletul meu, atunci când aveam nevoie. E ca o aducere aminte, un mesager al Divinităţii. Treptat, după citire, mi-am dat seama de bogăţia sufletească acumulată. E o carte care vine de la Sine şi care dezvăluie metode uşoare şi practice de a-ţi crea realitatea şi de a evolua. Niculina, autoarea cărţii, este exemplul cel mai bun că ceea ce a descris în carte a împlinit în realitate. Expresia de bucurie pe care o are tot timpul, zâmbetul oferit celor întâlniţi în cale, energia şi căldura sufletească pe care le emană sunt atribute ale unui lucrător în lumină neobosit, care a ajutat şi ajută oamenii să se trezească şi să-şi conştientizeze puterea interioară. ”

Magda

„Cunosc autoarea... dar mai am prieteni sau cunoştinţe care au scris cărţi. Diferenţa este că Niculina îşi scrie ADEVĂRUL. Ea scrie ceea ce a experimentat, ce a aplicat, ce a probat în timpul acestei vieţi, iar eu lecturând paginile cărţii deseori am exclamat: „Da, chiar aşa este!" „Da, chiar aşa a făcut!". E uluitor de altruistă dar aşa este ea, şi de aceea te îndeamnă, chiar te stârneşte mereu să te descoperi ca să cunoşti BUCURIA. Citind această carte reuşeşti să afli cine EŞTI. O carte pentru viață, un ghid pentru viață... pentru o VIAȚĂ MĂREAȚĂ. O carte scrisă pe româneşte, pe înțelesul tuturor şi cu trimiteri la Biblia Creştină, la învățăturile lui Iisus Hristos, care explică foarte bine cum funcționează ENTITATEA DIVINĂ.

Îndrăzniți să deveniți minunați pentru că aşa cum spune autoarea „dacă eu am reuşit, cu toții veți reuşi."

Actrița Mihaela Nistorică

„Această carte m-a convins, o dată-n plus, că puterea este în fiecare din noi şi putem orice atunci când ne dorim şi ne propunem cu adevărat. Eşti magnifică! Îți mulțumesc."

Mihaela Hălciug

„Un ghid practic extraordinar, scris de o persoană absolut deosebită, cu o temeinică pregătire teoretică şi o vastă experiență practică, în care fiecare capitol reprezintă încă un pas uriaş pe calea redescoperii Sinelui Divin din fiecare şi al experimentării Adevărului personal.

Gândul crează realitatea. De ce să nu folosim în mod conştient acest adevăr în fiecare zi, în toate domeniile vieții noastre?."

Dr. Alina Țilică

„Aşa a fost să fie – Niculina mi-a făcut acest dar împreună cu un autograf, un zâmbet candid şi o îmbrățişare caldă; cartea am citit-o pe nerăsuflate – altfel nu ai cum – setea de cunoaştere te mistuie până la ultima pagină.

Am găsit răspunsuri multe şi mai ales, m-am regăsit pe Mine în armonie cu Sinele Divin – da, Eu CREATORUL Universului meu şi poate, a Multiuniversurilor; mă învăluie o nespusă bucurie, fericire şi mai presus de toate, libertate.

Mi-am regăsit puterea interioară şi pentru asta îți mulțumesc cu toată iubirea mea, Niculina!"

Daniela Ferenț

„Fiecare zi este un dar de la Dumnezeu. Această carte este un dar făcut nouă de către un suflet luminos, plin de iubire. Este o carte trăită, o carte care ne apropie de Dumnezeu sau ne întăreşte legătura cu Dumnezeu, ghidându-ne pas cu pas pe calea transformării, pe calea vindecării noastre spirituale.

Este un ghid practic, informativ şi util care ne învață să ne debarasăm de toate programele minții limitate şi să aprofundăm cunoaşterea de Sine, să ne regăsim puterea interioară, să fim proprii noştri stăpâni trăind Aici şi Acum.

Cartea ne oferă prilejul să descoperim două Adevăruri esențiale: BUCURIA trăirii în Prezent şi BUCURIA creației."

Mariana Țura

„Acest minunat ghid practic ne reamintește ce am uitat odată cu venirea într-o societate în care frica, dogma, separarea de Sine și de Dumnezeu este o normalitate. Cu toate că, în această ecuație mare în care ne aflăm, noi suntem niște furnicuțe, dar dacă această furnicuță îl descoperă pe Dumnezeul din ea devine la fel de mare ca și El. Aceasta este taina care i-a insuflat-o Dumnezeu omului, făcându-l după chipul și asemănarea Lui. Numai noi ne încăpățânăm să fim mici, meschini, noi suntem și asta pentru că am ales să fim. Învățătura cărții este de a aprofunda mai mult esența noastră, care este infinită, de a accesa forța pentru a trăi în bucurie și pace, de a ne elibera de frică și suferință. Aceasta este și esența cărții, să-l descoperim pe Dumnezeul din noi, să devenim una cu El, una cu totul.

Mulțumim ființă magnifică pentru ceea ce ești! Îți mulțumesc, Niculina!"

Psiholog Sânziana Boghean

Cuprins

Introducere 9
Pasul 1: Regăsirea puterii interioare 13
Pasul 2: Sindromul „salvatorului" ne îndepărtează de Sinele Divin 21
Pasul 3: Sentimentul de vinovăție – inamicul regăsirii interioare 33
Pasul 4: Lipsa de valorizare încătușează Sinele Divin 41
Pasul 5: Lipsa de creativitate determină depresia și inhibă Sinele Divin 51
Pasul 6: Trăiește viața conform credinței tale........ 63
Pasul 7: Când trăiești în prezent ești conectat la Sinele tău Divin 75
Pasul 8: Cum ne creăm viitorul? 87
Pasul 9: Bucuria împlinirii, starea supremă de a fi ... 99
Anexă 111
Bibliografie 121

Introducere

Dintotdeauna m-a fascinat lumea care nu se vede cu ochiul liber. De mic copil spuneam că Dumnezeu este iubire şi suferinţa oamenilor nu este de la el. Nu eram de acord cu pedeapsa şi violenţa, ştiam în străfundurile mele că alta este calea de a trăi fericit şi în armonie cu natura şi cu cei din jur.

Aveam atunci tot felul de capacităţi PSI pe care nu mi le putea explica nimeni. Părintele duhovnic al mamei mele era părintele Iustin Pârvu de la Petru Vodă – Neamţ, căruia mama îi povestea de capacităţile mele. Părintele obişnuia să-mi citească felurite rugăciuni, pentru ca orice rău să dispară. Cu toate acestea percepţiile mele nu dispăreau, iar părintele nu putea decât să o consoleze pe mama mea spunându-i că „dacă tot mai vede şi aude unele şi altele sunt de la Dumnezeu, altfel ar dispărea după rugăciunile mele”.

Multe daruri din copilărie se manifestă şi azi, de exemplu darul vindecării, citirea gândurilor, intuiţii la ce problemă are omul cu care vin în contact. Când am crescut, am căutat informaţii pentru a-mi explica ce sunt aceste fenomene. Am căutat diverse căi şi cunoaşteri spirituale, mai ales după anii '90, când s-au deschis porţile şi la noi în ţară. Astfel că după douăzeci de ani de studiu şi experienţă în domeniul esoteric, spiritual al lumii nevăzute şi după zece ani în studiul psihologiei clasice şi al psihologiei cuantice m-am decis să transmit semenilor mei, Oamenilor, procesul meu de regăsire a puterii interioare. Această carte este un fel de autobiografie transformaţională, un îndemn şi un ghid practic pentru cei interesaţi de schimbare şi care vor să-şi creeze realitatea conştient aşa cum o fac şi eu acum pentru mine şi familia mea.

Toate transformările pe care le-am parcurs au ţinut de liberul meu arbitru, de alegeri conştiente şi responsabile. Sunteţi bineveniţi pe acest drum alături de câteva sute de cursanţi care au urmat seminariile şi cursurile mele de „regăsirea puterii interioare". Aceste seminarii şi cursuri de regăsirea puterii interioare au produs schimbări radicale ale cursanţilor, de observator al propriilor gânduri şi trăiri emoţionale, de percepţia conştientă şi nonjudecativă a vieţii, de creare a realităţii proprii, de asumarea liberei alegeri în tot ce fac, de iubire necondiţionată, de dezvoltarea intenţiei şi a voinţei Sinelui Divin, de dezvoltare a intuiţiei şi capacităţii de autovindecare. Într-un cuvânt, de asumare a potenţialităţilor divine din fiecare. Verbele de bază cu care am fost creaţi de Tatăl Ceresc sunt „a fi", „a şti", "a putea".

Fiecare capitol din această carte este un pas în descoperirea esenţei divine din fiecare, este o modalitate prin care vă veţi regăsi ca Sine Divin, măreţ şi magnific.

Exerciţiile practice pe care le folosesc sunt adaptate din psihologia cuantică, şi în special din învăţăturile Maestrului Ramtha.

Nu vă voi oferi aici o descriere amănunţită a personalităţii mele ci doar că sunt mamă, soţie, psiholog clinician specialist, consilier psihospiritual, terapeut bowen, dar mai presus de toate sunt un Creator. Nu există o diferenţă reală între cine şi ce sunt, atât timp cât cunoaşterea pe care o ofer face să vibreze Sinele din voi.

Fiţi îngăduitori cu această carte deoarece nu sunt lingvist de profesie, iar cartea am scris-o aşa cum a curs din Sinele meu Divin. Priviţi mai departe de cuvinte şi trăiţi mesajul care vă înfăşoară.

Aşa să fie!

Pasul 1

Regăsirea puterii interioare

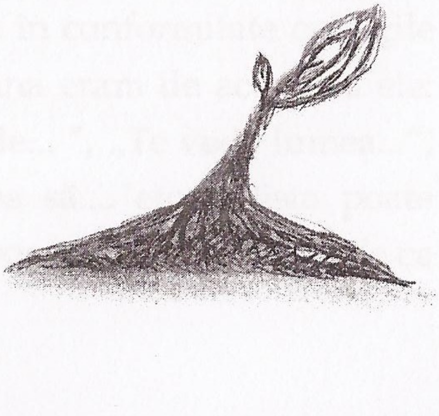

Fiecare dintre noi se naşte cu acel ceva care este dincolo de trup, minte şi ulterior de personalitate.

Acel ceva cântăreşte, după diverse studii din Statele Unite ale Americii, 11 unci, adică 311,85 grame şi ar reprezenta diferenţa dintre un om viu şi unul mort.

Acel ceva tot timpul este în noi şi vieţuieşte acolo în inima energetică, aşteptând să-i dăm crezare şi atenţie. Este o forţă nemărginită şi deosebit de puternică, magnifică aş putea spune.

Toţi am fost în contact permanent cu această forţă până la vârsta de şapte ani, după care a intervenit educaţia condiţionată de masă, care ne-a „învăţat" să nu ne mai ascultăm forţa interioară. Din acel moment, din cauza discrepanţelor dintre sentimentele noastre şi constrângerile exterioare, am început să ne pierdem încrederea în noi şi să acţionăm în conformitate cu legile sociale, chiar dacă nu întotdeauna eram de acord cu ele: „Nu e frumos să... ", „Nu se cade... ", „Te vede lumea...", „Nu ai voie să...", „E periculos să...."etc şi lista poate continua. Vă invit să faceţi o introspecţie şi să vedeţi de ce vă lipsește încrederea în voi, care sunt programele limitative după care ați fost ghidați în viață?

În practica mea profesională întâlnesc foarte mulți oameni care recunosc că au o putere nemărginită, dar din cauza neîncrederii, le lipsește curajul să acționeze, să-și facă viața mai frumoasă și să fie fericiți. Pe parcursul ședințelor de consiliere psihospirituală ajung să conștientizeze cine sunt de fapt și ce vor cu adevărat, astfel încât negura incertitudinilor se disipă, eliberând astfel forța interioară. Din acest moment pacienții pot accesa forța interioară, se lasă ghidați de ea, ca mai apoi să se vadă rezultatele unei vieți împlinite.

Pentru că nu avem încredere în noi ne risipim forța interioară inutil, investind prea multă energie în cei din jur: iubiți, părinți, copii, dogme religioase, salvatori cu trup sau fără, terapeuți, bani, bogăție (adică acumulări de tot felul), școli nenumărate (pentru a ne demonstra că suntem capabili), pentru ca acestea să ne valorizeze, să ne recunoască ca indivizi în societate, să ne salveze de diverse situații etc. Lista poate continua și o puteți completa fiecare.

Îți risipești puterea atunci când cineva sau ceva din exteriorul tău devine mai important decât ceea ce se află în tine.

Tot ceea ce îți trebuie se află în interiorul tău și nimeni altcineva nu poate ști mai bine decât tine ce cale să

urmezi, ce studii să faci, ce om să iubești, care-ți sunt idealurile, ce să-ți dorești ...

În momentul în care investești puterea, credința ta în exterior, te secătuiești de energie și de forță vitală, așteptând salvarea din afară, așteptând ca cineva să te îndrume, să te călăuzească, să te aprecieze. Spunea părintele Arsenie Boca ***„cel mai important după Dumnezeu ești tu, că în tine de fapt se află Dumnezeu"***. Accesând forța divină din tine nu mai pierzi energie în exterior, ci pur și simplu acționezi cu toată forța, și atunci lucrurile se întâmplă așa cum vrei; ești propriul tău stăpân și ești creatorul conștient al realității tale.

Numai tu însuți poți să-ți faci ordine în viață. Nu ai nevoie de o putere exterioară, deoarece te naști cu ea; trebuie doar să astupi găurile din găleata care a început să curgă.

Debarasează-te cât mai repede de iluziile și minciunile cu care ai fost hrănit și cu care ai ajuns să te hrănești, pentru că te împiedică să trăiești viața așa cum meriți. Făcând asta, vei avea o mare surpriză și îți vei da seama că te-ai mulțumit cu foarte, foarte puțin din ceea ce poți face și avea. Când îți vei da seama de asta nu vei mai putea accepta o existență anostă și searbădă, ci te vei considera îndreptățit să trăiești așa cum vrei, așa cum îți place, și nu vei mai putea lăsa să te trăiască viața pe tine, ci o vei trăi tu pe ea.

Dacă o experienţă oarecare din viaţa ta te lasă cu un sentiment de neîmplinire sau insatisfacţie înseamnă că Sursa din tine îţi dă un semnal, iar dacă tu nu asculţi de Sinele tău Divin şi mergi mai departe înseamnă că ai pornit la drum cu acel sentiment. Iar ideea că relaţiile cu ceilalţi te ajută să scapi de acel sentiment e doar o iluzie; de fapt interrelaţionarea îl exacerbează. Există totuşi o compensaţie:

Sursa puterii se află în tine dintotdeauna şi pentru totdeauna; ce ai de făcut de fapt este să devii conştient de ea, să începi să te conectezi la ea şi să acţionezi măcar o dată ascultând de Sinele tău Divin.

Când întreb pacienţii dacă ştiu că sursa puterii lor se află în ei, îmi răspund că da ştiu, au citit în multe cărţi, au văzut filme în care au aflat acest lucru, dar totuşi, viaţa lor este numai o suferinţă şi nu ştiu cum să facă să simtă şi să trăiască şi ei această stare de pace, de armonie, de bucurie şi de împlinire.

Apoi le explic că tot ceea ce au citit la alţii este o filozofie şi nu un adevăr al lor pe care să-l fi trăit, deoarece nu au accesat forţa şi nu trăiesc în bucurie şi pace. În momentul în care trăieşti o stare, acea stare devine adevărul tău şi nimeni şi nimic nu ţi-l mai poate lua, aşa cum spunea Iisus Hristos ***„Cunoaşteţi adevărul şi adevărul vă va elibera”.***

Când ai trăit pe propria piele şi în propria viaţă o experienţă, ea devine adevăr, şi nimeni nu te mai poate manipula cu **să vezi că e aşa sau altfel; tu ştii şi devii propriul tău stăpân**.

Copilăria mea a fost marcată de o serie de extrasenzorialităţi, de neînţeles pentru mine atunci: vedeam felurite imagini din alte dimensiuni, iar faptul că nimeni nu mi le putea explica mă speria mult. În plus, nici nu puteam să discut cu multă lume acest subiect.

Ca să mă protejez, pe la paisprezece - cincisprezece ani m-am rugat la Dumnezeu să nu mai văd dar să **Ştiu.** Sunt foarte fericită că mi s-a dezvoltat acest potenţial - să ştiu - pentru că astfel sunt mereu în contact cu Sinele meu Divin.

Pentru a vă conecta şi a vă lăsa călăuziţi de puterea Divină din voi, pe lângă analizele şi introspecţiile pe care vi le faceţi, puteţi spune în fiecare dimineaţă de douăzeci şi unu de ori următoarele afirmaţii:

- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna conectat(ă) la Sinele meu Divin”;**
- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna ghidat(ă) de Sinele meu Divin”;**

Spuneţi aceste afirmaţii timp de douăzeci şi nouă de zile de cât mai multe ori pe zi, atunci când aveţi de luat o decizie, când vreţi să faceţi ceva, când vreţi să vă implicaţi într-un proiect, când mergeţi la o întâlnire, când aveţi un discurs, când mergeţi la un interviu etc, şi veţi trăi experiența să știți totul despre ce aveți să faceți. De ce douăzeci și nouă de zile? Deoarece atât îi trebuie unui neuron să crească din trunchiul cerebral până pe emisfere, unde să se creeze o rețea neuronală a experienței trăite, care devine adevăr și poartă de intrare pentru alte multe experiențe similare. Este ca atunci când ai învățat să mergi pe bicicletă, după ce ai mers o dată mereu vei ști să mergi. Odată ce ai creat o rețea neuronală cu o anumită vibrație ea va atrage informații cu energie specifică care va consolida rețeaua nou formată în timp, adică în șase luni de zile și astfel îți vei crea o nouă atitudine care va fi motorul schimbării tale și a realității înconjurătoare. Când te schimbi tu lumea din exteriorul tău se schimbă, adică o percepi altfel și acționezi de asemenea altfel. Tu ești propriul tău stăpân și puterea ta este în interiorul tău.

Mult succes și dați drumul puterii interioare pentru a trăi în bucurie așa cum ne-a îndrumat Iisus Hristos în Noul Testament; de opt sute douăzeci de ori a repetat Iisus *„Bucurați-vă"*.

Așa să fie!

Pasul 2

Sindromul „salvatorului" ne îndepărtează de Sinele Divin

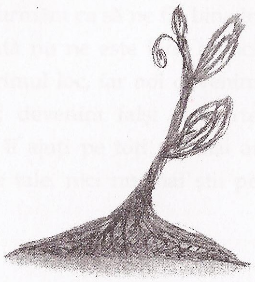

Încă de când suntem mici ni se repetă într-una „ajută pe aproapele tău", „iubeşte pe aproapele tău", „faceți cât mai multe fapte bune"- ca să te mântuieşti. Apropo de fapte bune, „drumul spre iad e pavat cu intenții bune", iar în acest capitol veți vedea explicația acestui adevăr. Societatea şi educația ne spun că: „mai puțin contezi tu şi ce simți tu, important este să ajuți pe cei din jur şi să fii în rând cu lumea", adică uniformizat - ca să fii mai uşor de manipulat, pentru că dacă ai atitudine faci „probleme" în sistem.

Aceste lucruri ni se implementează în minte ca nişte programe pe care trebuie să le urmăm ca să ne fie bine în viață. Dar ironia sorții, niciodată nu ne este bine atunci când punem pe altcineva pe primul loc, iar noi devenim marionete uşor de manipulat; devenim falşi şi foarte obosiți, pentru că atunci când îi ajuți pe toți nu mai ai timp de tine şi de experiențele tale, nici nu mai ştii pe unde eşti de multe ori.

Cu timpul ajungem să nu mai putem spune „nu" atunci când chiar nu putem ajuta, pentru că trebuie să facem multe fapte bune ca să ne „mântuim".

De aici apar în mintea noastră alte subprograme, le-aş numi eu de genul:

- nu sunt suficient de bun(ă), dacă spun „nu";
- nu o să mă mai iubească nimeni dacă spun „nu";
- nu vreau să sufere nimeni dacă spun „nu";
- nu vreau să rănesc pe nimeni dacă spun „nu"; etc.

O participantă la seminariile mele spunea la o întâlnire că a avut o revelație când era într-o biserică la Slujba de Duminică. În timpul slujbei când se spune Tatăl nostru, a realizat că se spune **„Tatăl nostru" şi nu „Tatăl meu"**, adică fiecare avem acelaşi Tată Creator şi fiecare ne putem salva şi ajuta singuri.

E o iluzie să crezi că salvezi pe cineva; dimpotrivă, devii „călău" pentru acea persoană deoarece nu-l laşi să se ajute, să-şi creeze noi rețele neuronale prin care să stăpânească experiențele viitoare. De curând am decis să nu mai fac nimic pentru copiii mei din ce pot ei face; mă uit la ei cum fac, îi observ şi îi las să experimenteze. Vreau să spun că e fantastic, atât pentru ei cât şi pentru mine, deoarece ei trăiesc acea experiență, şi-o însuşesc, şi oricând vor putea să o facă din nou cu succes, iar eu nu mai sunt atât de trasă în toate părțile şi de obosită.

Băiatul meu de şapte ani a luat într-o zi un cuțit în mână să curețe un kiwi. Am alergat repede să-i iau

cuțitul, de teamă că se va tăia, explicându-i, în tot acest timp, că nu are voie să umble cu cuțitul, că este periculos. Cât timp am curățat eu fructul el plângea, şi nu înțelegeam de ce. Într-un final, mi-a spus cu lacrimi în ochi că era plăcerea lui să curețe acel fruct şi să-l mănânce, dar că acum nu mai vrea.

A fost o lecție extraordinară. Am rămas fără reacție aproximativ cinci minute, timp în care în mintea mea s-au derulat toate programele şi scenariile prin care facem foarte mult rău copiilor noştri; printr-o hiperprotecție exagerată nu-i lăsăm să se dezvolte experimentând. Şi de atunci am încredere în el şi nu pățeşte nimic. Copiii se lovesc sau se accidentează atunci când noi nu avem încredere în ei, atrăgând, cu mintea noastră, tot ce gândim despre o anumită situație. Aşa că mare grijă mare..., suntem responsabili de ceea ce creăm în jurul nostru.

Crezi că cei care te iubesc cu adevărat se vor supăra când tu spui „nu" la ceva ce chiar nu poți sau nu ai cum? Vei avea o mare surpriză, aşa cum am avut şi eu să văd că interlocutorul meu nu s-a supărat, ci din contra, a rezolvat mult mai repede şi mai uşor decât aveam eu resurse şi timp. Şi e normal aşa, când ai o nevoie, o problemă, tu eşti cel mai în măsură să o rezolvi, pentru că dacă ți-a apărut, înseamnă că poți să o rezolvi. Tot ce primeşti, primeşti deoarece eşti pregătit, deci poți. Cum se spune din popor *„Dumnezeu îți dă atât cât poți duce"*, nu mai mult.

De multe ori spunem „nu" pentru că nu vrem să refuzăm sau să rănim pe cineva (vezi programul implementat); nu știi dacă rănești sau nu pe celălalt, dar mintea ta crede asta. Cu toate acestea îi rănim și pe alții și pe noi dacă ne prefacem că totul e în regulă atunci când nu e. Când încerci să-i protejezi pe ceilalți de fapt vrei să te autoprotejezi. Dacă ai avea încredere că prietenii sau cunoștințele tale sunt capabile să facă față unui „nu", atunci nu ai mai ascunde adevărul. Atunci când îi consideri slabi pe ceilalți de fapt îi desconsideri și dimpotrivă, le recunoaștem valoarea atunci când suntem sinceri.

Sunt atâtea familii sau cupluri care stau într-o relație de compromis, de teamă să spună că nu mai merge sau nu așa văd ei iubirea etc; și unde este acum societatea datorită acestor compromisuri? Se vede cu ochiul liber: într-o mare suferință de la parteneri de cuplu, copii, sisteme, guverne etc.

Într-o relație, dacă nu câștigă amândoi nu câștigă nici unul. Dacă partenerul sau partenera șovăie în relație nu mai lăsa lucrurile să treneze. Fie pui punct, fie îți schimbi punctul de vedere. De obicei există modalități de a ameliora o situație (sau atitudinea față de ea), pentru ca toată lumea să fie mulțumită. Când ai de luat o decizie, nu uita să te conectezi la Sinele tău Divin și să repeți de cât mai multe ori afirmația:

✓ **„Eu sunt dintotdeauna ghidat(ă) de Sinele meu Divin".**

Adesea trebuie să faci unele schimbări, alteori trebuie să-i pui punct. Poți anunța orice - o demisie, încheierea unei relații sau schimbarea unei relații - cu dragoste, apreciere și respect.

Dacă ești sincer și respectuos cu ceilalți, îi protejezi mai mult decât dacă le spui „nu". Un „nu" cinstit este la fel de important ca și un „da" cinstit pentru că îl slujește și îl binecuvântează în egală măsură pe cel care-l spune și pe cel căruia îi este adresat.

De fapt când spui „nu" îi dai celuilalt dreptul și ocazia să experimenteze, să-și demonstreze că poate face el ceva, să câștige și să-și recapete încrederea în forțele proprii, deci abia atunci îl ajuți cu adevărat.

În momentul în care vrei să faci tu în locul celorlalți, de fapt tu vrei să controlezi totul deoarece nu ai încredere că și celălalt poate. Oamenii din jurul tău sunt atât de mari sau atât de mici cât le permiți tu să fie.

De fiecare dată când nu lăsăm pe cei din jur să se ajute singuri, ei nu depășesc acea experiență, iar noi ne supraresponsabilizăm cu treburi care nu sunt pentru creșterea noastră. Poți să le faci ușor deoarece le-ai stăpânit cândva și ai rețele neuronale solide, dar vei fi obosit, vei face lucruri care nu îți plac, doar de dragul de a face în locul altuia, nu vei lăsa și pe alții să se afirme și să-și demonstreze că pot etc.

Dacă scapi de sindromul salvatorului le vei permite celorlalți să-ți preia o parte din treburi și oricât ar părea de ciudat, vei avea câteva avantaje clare:

a) Nu vei mai face ceea ce nu-ți place; b) Vei avea mai mult timp pentru activitățile care îți plac; c) Le vei da și celor din jur posibilitatea să se afirme și să-și crească încrederea în ei; d) Toți vor fi mai mulțumiți și fericiți; e) Iar tu te vei bucura cu adevărat de viața ta.

Când îți imaginezi că știi mai bine decât omul din fața ta, de fapt ignori Divinitatea din acea ființă, ignori potențialul magnific pe care-l are de scos la suprafață pentru a manifesta necunoscutul din el. Dacă forțezi pe cineva să se schimbe, de fapt treci peste liberul lui arbitru și îi răpești posibilitatea de a alege liber. Cine te crezi? Liberul arbitru înseamnă dreptul fiecăruia de a alege să trăiască fie în Rai, fie în infern, fie la București sau oriunde pe această planetă.

Preocuparea pentru comportamentul altui om este de fapt un semnal pentru tine că ești în eroare.

Dacă te preocupă problemele altora este problema ta. Dacă nu te preocupă problemele altora de fapt îi ajuți.

Eu am reușit să scap de acest sindrom, care era alimentat de subprogramul „nu sunt suficient de bună dacă...”, abia de un timp relativ scurt și mă simt extraordinar; viața mea și a celor din jur este alta, am o pace interioară pe care nu am experimentat-o niciodată în viața mea indiferent câte slujbe, rugăciuni, cursuri și meditații am făcut. De atunci totul este magnific. S-a produs într-o clipă când am primit informația de la Sinele meu Divin că de fapt fac mult rău oamenilor că nu îi las să-și creeze propriile lor rețele neuronale cu care să poată lucra ori de câte ori au nevoie. Dacă eu pot este rezultatul faptului că în timp mi-am creat rețelele necesare cu care pot experimenta. Am o vorbă: **dacă un singur om din univers poate ceva, atunci orice om poate, numai să vrea și să acționeze în direcția dorinței lui.** Iar dacă eu îi ajut, făcând în locul lor ceva ce pot și ei, atunci ei nu-și creează rețele suficient de solide să se poată ajuta singuri, iar atunci când nu voi fi lângă ei vor suferi că nu vor ști ce au de făcut.

Așa că de atunci oricine vine să-l ajut, prima întrebare cu care încep discuția este **„Tu ce ai făcut pentru această situație?”**. Dacă a făcut ceva îi mai dau câteva repere sau pârghii, dacă nu, îi spun ce să facă și mai departe este treaba lui dacă vrea să acționeze sau nu, nu trec peste liberul arbitru al nimănui.

Îi spun să repete afirmații de genul:

✓ **„Eu am dintotdeauna încredere în mine”;**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna un geniu”;**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de inspirație divină”;**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna inteligență creatoare”;**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de forță vitală”;**

- ✓ **„Eu dintotdeauna pot tot ce vreau și îmi propun";**

Acesta este ajutorul pe care îl pot da în prima fază, să îi spun ce să facă (adică nu mai fac eu în locul lui); apoi în a doua fază îl trimit la Sinele lui Divin să intre în contact cu el, că El știe cel mai bine ce și cum să facă, și astfel toată lumea este fericită, liniștită, în pace și celui care experimentează îi crește sufletul și are mari satisfacții că a reușit singur. Vă dați seama ce satisfacție ai când faci tu ceva și îți reușește. De fapt atunci îți găsești puterea interioară, devii propriul tău stăpân și ești liber precum vulturul.

„Dacă scoți la lumină ceea ce e în tine,
Acel ceva te va mântui.
Dacă nu scoți la lumină ceea ce e în tine,
Acel ceva te va ucide."

(Evanghelia după TOMA)

Ce interesant spunea apostolul Toma acum două mii de ani, cum că dacă scoatem din noi la suprafață în viața de zi cu zi lumina Sinelui Divin, asta ne va elibera (mântui) și ne va face să experimentăm întru pace și bucurie. Dacă nu scoatem la suprafață în viața și experiențele noastre, dacă nu cunoaștem lumina Sinelui Divin, acel ceva ne va ține prizonierii propriei noastre minți și vom muri plini de suferințe, frustrări, boli și neputințe. De noi și de libera noastră alegere depinde fericirea sau nefericirea noastră.

Dacă toată viața ne-o petrecem încercând să salvăm toată omenirea dar nu suntem atenți la noi, la corpul nostru, la mintea noastră, nu vom ajuta de fapt pe nimeni iar noi ne pierdem talanții pe care i-am primit când am venit în trup; pierderea talanților înseamnă stagnare și reîntoarcerea la viața pe pământ, la școala iubirii, până vom înțelege că fiecare este propriul stăpân și responsabil pentru propria sa viață.

Toată puterea este în noi, pentru că este de la Sinele nostru Divin, nu o căutați în stele, cristale, aur, catedrale, instituții, nu este în exteriorul nostru, este doar în noi și se manifestă prin ce facem cu ea. Atâta timp cât ai încredere în Sinele tău Divin, cât ești conectat la el și cât asculți mesajele lui, atunci trăiești doar în pace și armonie cu tine și cu cei din jurul tău.

Fiecare dintre noi este creatorul propriei realități. Cum ar fi să trăim într-o lume în care toți suntem creatori și fiecare va veni cu creația sa și împreună ne vom veseli și bucura de roadele creației noastre?

Sună interesant și de dorit. Dar veți spune că noi nu putem schimba lumea. E adevărat, dar ne putem schimba pe noi. Iar atunci când ne schimbăm noi, toată lumea din jur se schimbă, mai exact ne schimbăm perspectiva asupra realității. Și uite așa azi un pic mâine un pic, fiecare face eforturi de lucru cu el, cu personalitatea lui și cu schimbarea schemelor de gândire vechi pe care le transformă în programe noi, într-o minte nouă şi astfel se poate ajunge ca toată omenirea să se transforme aşa încât toţi să ne bucurăm de o lume a păcii şi bucuriei depline. Nu putem salva pe nimeni, dar ne putem salva pe noi înşine. Iar când noi ne salvăm printr-o nouă schimbare, lumea se schimbă o dată cu noi.

Atunci când fiecare este suveran, nu mai are grijă să invidieze pe cineva, nu mai are grijă să umilească pe cineva, nu mai are grijă să bârfească pe cineva, pentru că va privi pe fiecare om ca pe un frate al său aşa cum a spus Mântuitorul Iisus Hristos, că ***„Eu şi Tatăl suntem una, iar voi sunteţi fraţii mei".*** Ce mesaj de iubire necondiţionată ne-a lăsat Mântuitorul acum două mii de ani? Cât facem din ce ne-a transmis? Eu cred că în aceste momente de schimbări planetare foarte mulţi oameni caută să se transforme şi să se manifeste conform iubirii necondiţionte. Am încredere în capacitatea fiecăruia de a-şi accesa Sinele Divin pentru a trăi din plin această vibraţie a iubirii necondiţionate.

Aşa să fie!

Pasul 3

Sentimentul de vinovăţie - inamicul regăsirii puterii interioare

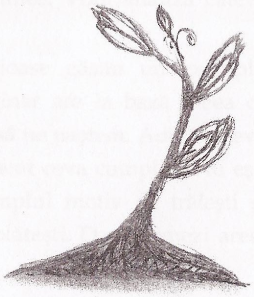

Dacă trăieşti mereu cu sentimentul că eşti vinovat, păcătos sau rău, ori că trebuie să ispăşeşti prin pedeapsă nu ştiu ce vină, vei suferi în permanenţă, te vei îndepărta de Sinele tău Divin, deoarece Dumnezeu este iubire şi ne-a făcut din şi pentru iubire, iar suferinţa nu are frecvenţă spre divinitate.

Şi dacă până acum ţi-ai dus crucea grea a vinovăţiei, e momentul să o dai jos de pe umeri dacă vrei să intri în contact cu esenţa ta divină. Această cruce nu este a ta ci ţi-a fost implementată încă din fragedă pruncie pentru a te limita şi a intra în rând cu lumea. Vom analiza câteva direcţii din viaţa de zi cu zi.

În cadrul educaţiei religioase găsim un exemplu interesant: astfel, păcatul originar are la bază ideea că suntem păcătoşi încă dinainte să ne naştem. Adică cineva care s-a născut înaintea ta, a făcut ceva cumplit şi tu eşti tras la răspundere pentru simplul motiv că trăieşti şi respiri, ai greşit şi trebuie să plăteşti. Dacă urmezi acest concept în limite raționale intri în contradicție cu versetele din Biblie care spun că ***„ai fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu"***. Adică dacă tu ai fost născut păcătos deducem că şi Dumnezeu este păcătos? Dacă cineva îți spune din fragedă pruncie că eşti păcătos şi mereu îți argumentează că orice faci din ce vrei tu este păcat, în timp ajungi să crezi că eşti păcătos şi îți vei construi întreaga viață pe ideea respectivă - şi apoi ne mirăm de ce atâta suferință şi nefericire.

O minte care admite că a greşit devine vulnerabilă, uşor de dominat şi de influențat. De când ideea de vină şi-a făcut loc în mințile oamenilor, generații după generații de părinți, soți, soții, guverne, culte sau profesori au învățat cum să-i facă pe ceilalți să se simtă vinovați pentru a-i putea controla. Ceea ce nu are nimic de-a face cu păcatul originar. Oamenii vinovați plătesc bine pentru a li se ierta păcatele, pentru a intra în împărăția cerurilor, pentru a se salva. Ceea ce nu conştientizează aceştia este că nimic nu poate fi mai rău, nici chiar aşa zisul iad, decât convingerea că o forță exterioară te domină şi poate să-ți ia bunurile şi toată munca ta.

În cadrul relațiilor interumane, manipularea găseşte teren fertil în vinovăție şi nesiguranță emoțională. Adică dacă reuşesc să te fac să te simți vinovat, vei face ceea ce-ți voi spune eu: îmi vei da bani, îmi vei da un adăpost, îmi vei da timpul tău ca să munceşti pentru mine etc. Şi dacă sentimentul este destul de intens voi putea să aleg în locul tău ceea ce îmi convine. Iar noi numim acest lucru „dragoste" sau „căsătorie", deşi nici dragostea nici căsătoria nu au nimic de-a face cu ideea de a ne ține aproapele în inferioritate. Şi căsătoria şi dragostea presupun împlinirea unuia lângă celălalt şi nu dominare. Adică se spune că **„dacă doare nu e dragoste"**.

Un alt exemplu este inocularea sentimentului de păcat din altă viață. Cu alte cuvinte tu eşti cel care te-ai născut cu păcatul făcut în altă viață. Adică ideea că ai făcut ceva şi trebuie să plăteşti ce şi cum numai unii ştiu.

Vin destul de mulți pacienți la mine în cabinet care mărturisesc că trebuie să stea să îndure nu ştiu ce (relație, slujbă, anturaj etc.), deoarece aşa plătesc pentru diverse păcate pe care le-au făcut în trecut sau în alte vieți. Trebuie să recunosc că şi eu am crezut acest lucru, de aceea am rămas doisprezece ani într-o relație care nu avea decât multă suferință. Dar într-o zi mi-am dat seama că nu asta cred despre iubire şi pur şi simplu m-am trezit, am acționat ca atare şi acum sunt foarte fericită şi împlinită. Nu trebuie să plătiți pentru nu ştiu ce, deoarece în ochii Creatorului Suprem nu există păcat, ci experiență prin care trebuie să învățăm şi să stăpânim anumite adevăruri.

Aşa că vă recomand să încetați cu vinovăția; în continuare aveți câteva sugestii despre cum scăpați de ea.

1. Interpretează în favoarea ta ce ți se întâmplă în experiențele de viață

Ori de câte ori faci ceva pentru care ești tentat să te consideri vinovat, găsește o modalitate de a te disculpa. Gândește-te cum ai considera acel lucru dacă ar fi făcut de o persoană pe care o iubești. Din moment ce poți face orice, de ce nu ai interpreta acel lucru în favoarea ta? Totul ține de credința ta - și succesul și eșecul. Unde este mintea ta acolo ești și tu, adică dacă tu gândești în favoarea ta, toată viața se va desfășura ca atare.

2. Nu-i învinui și nu-i judeca pe ceilalți

Se spune în Biblie că ***„După cum judeci așa vei fi judecat"*** – și nu de un Dumnezeu răzbunător și crud, ci după propria-ți minte. Pentru că ea așa este setată să vadă lucrurile, și așa cum vezi despre altul așa vei vedea și despre tine. Iată un principiu moral: **„te vezi cu aceeași ochi cu care îi vezi și pe ceilalți"** și automat te tratezi cu aceeași asprime sau toleranță cu care îi tratezi pe cei din jur. De asemenea aștepți din partea lor același comportament. Când îl judeci pe altul, de fapt te judeci pe tine.

3. Nu te răzbuna nici pe tine, nici pe alții

„Răzbunarea este a mea", spus-a Domnul - ne învață Biblia. Cu alte cuvinte răzbunarea nu este treaba noastră și ar fi bine să o lăsăm pe seama universului. Dacă cineva merită o lecție pentru ce a făcut, nu ești tu cel care trebuie să i-o dea, adică nu e treaba ta. În primul rând nu câștigi nimic făcându-i pe ceilalți să sufere. Dimpotrivă, îți pierzi liniștea și pacea, iar asta nu e bine deloc. Iertarea este un dar pe care ți-l faci ție: nu ierta pentru că o merită celălalt, ci pentru că tu meriți. Când nu ierți pe cineva pierzi foarte multă energie, este ca atunci când stai la ușa cuiva și nu-l lași să plece și depui mult efort pentru a ține ușa închisă. În clipa în care te lași dominat de ură și de furie îți otrăvești sufletul și este păcat să-ți irosești viața clocotind de resentimente; păcatele celor din jur nu merită osteneala, iar tu meriți mult mai mult. Dacă vrei să nu fii pedepsit, nu pedepsi.

4. Apreciază-te și acceptă aprecierea celorlalți

Acordă-ți cel puțin zece minute în fiecare zi pentru a-ți consolida viziunea pozitivă asupra persoanei și vieții tale. Pentru asta poți recurge la meditație, rugăciune, imagerie creativă, un jurnal sau pur și simplu să-ți îmbunătățești relația cu tine și cu cei apropiați. Reamintește-ți că ești genial, că poți iubi, că ești plin de bucurie și că poți atinge orice obiectiv pe care ți-l propui.

Notează-ți lucrurile care îți sunt dragi și pe care ți le propui pentru împlinire. Gândește-te de câteva ori pe zi la acele obiective, ca și cum sunt împlinite. Nu te scuza și nu te subaprecia niciodată în relațiile cu ceilalți și cu tine și acceptă complimentele fără a încerca să abați atenția în altă parte, ca și cum nu ar fi vorba de tine. Nu-ți ascunde meritele, folosește-le pentru a deveni mai puternic. De câte ori îți amintești meritele tale, de atâtea ori te reconectezi la sursa divină din tine care a făcut posibilă realizarea.

5. Acționează cu convingere!

Când ți se oferă ocazia să faci ceea ce-ți dorești acționează cu convingere, ai încredere în tine și vei reuși. Acționează ca și cum ai deja acel ceva, devino acel lucru și atunci, prin frecvența ta, vei atrage din univers acea frecvență specifică și-l vei avea.

Dacă cineva crede în tine mai mult decât tu însuți, acceptă-i părerea fără a-ți scoate în evidență limitele și fără a evoca insuccesele trecute. Există doar două posibilități: fie demonstrezi că ai dreptate și nu ești în stare să faci nimic, fie realizezi ce-ți dorești. Ce preferi?

Spor la lucru și nu uitați că toată puterea se află în interiorul vostru. Ce aveți de făcut este să o accesați și să vă **BUCURAȚI**.

Așa să fie!

Pasul 4

Lipsa de valorizare încătușează Sinele Divin

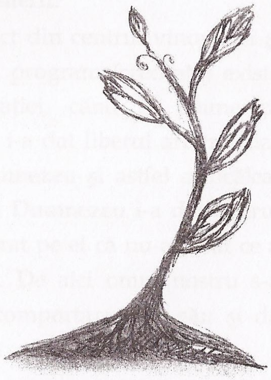

Suntem de foarte multe ori tentaţi să nu ne ascultăm Sinele Divin, deoarece celălalt arată mai bine sau se exprimă mai plastic, mai altfel. Încă din copilărie, datorită competiţiei şi comparaţiei cu alţii, credem că altul ştie şi spune mai bine decât noi, şi încetul cu încetul ne simţim fără valoare.

Toate acestea se bazează pe următoarele programe sau credinţe false:

1. Nu sunt vrednic(ă), nu merit.

Această credinţă vine exact din centrul vinovăţiei şi produce emoţia ruşinii. Acest program (credinţă) există încă de la începuturile creaţiei, când se spune că Dumnezeu l-a făcut pe Om şi i-a dat liberul arbitru, dar omul nu a făcut ce a zis Dumnezeu şi astfel a încălcat legea (ce aberaţie - adică dacă Dumnezeu i-a dat liberul arbitru omului, de ce s-a supărat pe el că nu a făcut ce a zis El? - ciudate interpretări). De aici omul nostru s-a simţit vinovat şi ruşinat de comportamentul său şi de atunci el crede că nu merită iubirea lui Dumnezeu, ba mai mult, că nu merită să fie ascultat și crezut de nimeni din univers. Astfel s-a implementat în ființa umană programul ancestral de separare de Sursa Divină, deoarece omul nu este demn să fie lângă Sursa care l-a creat. Și astfel câteva programe din acestea ne-au determinat, cu trecerea timpului, să ne simțim fără valoare, să credem că nu suntem vrednici și că nu merităm nimic.

Mereu întâlnesc pacienți care vin distruși emoțional, convinși că nu merită nimic, cu un sentiment acut de eșec, de blestem parcă, pus pe seama unui oarecare păcat. Total neadevărat.

Le spun că Dumnezeu, Creatorul Central, este numai iubire și dăruire, adică este ca un soare care luminează și dă căldură întregii planete și evident tuturor oamenilor și viețuitoarelor de pe planetă. Dumnezeu nu ia în seamă păcatele noastre închipuite. Totul este în mintea noastră. Mintea noastră plină cu programe nesănătoase ne face să credem asta, și nu Dumnezeu. Așa cum am mai spus, trăim conform credințelor pe care le avem și în care credem cu toată ființa. Astfel încătușăm Sinele nostru Divin prin aceste credințe și apoi ne mirăm de ce nouă nu ne dă Dumnezeu ceea ce ne dorim.

Îți dă - dar ce crezi, aia primești.

Cu un astfel de comportament și credință că nu merit nimic, ce credeți că veți primi de la Univers? Nimic. Dacă vom crede că totul ne este permis în Univers, atât timp cât nu călcăm pe demnitatea și liberul arbitru al cuiva, atunci vom primi tot ce cerem Sinelui nostru Divin. ***„Cere și ți se va da, caută și vei afla, bate și ți se va deschide"*** spunea Mântuitorul nostru Iisus Hristos acum două mii de ani.

Așa să fie!

2. Nu sunt suficient de bun(ă).

Acest program sau credință vine în general din prima copilărie, atunci când părinții sau educatorii noștri au avut așteptări de la noi pe baza sistemelor lor de credințe, iar noi nu ne-am ridicat la standardul acelor așteptări. Neridicându-ne la acel standard de câteva ori, am adoptat această credință că nu sunt suficient de bun(ă). Plecând de aici, toată viața este o muncă și un efort colosal pentru a le demonstra celor din jur că ești bun(ă). În această situație uiți de tine și de nevoile tale, în mintea ta prioritatea este să le arăți altora câte poți face tu. Faci diverse școli, formări, cursuri, servicii din ce în ce mai bune dar foarte solicitante, în care de fapt uiți de tine și de ce vrei tu.

Dacă recunoașteți în voi acest program asezați-vă cât mai confortabil, luați o foaie de hârtie, respirați de câteva ori și apoi începeți să răspundeți la întrebarea: **„Ce vreau eu?"**. Imaginați-vă că este lângă voi însuși Dumnezeu care vă îndeplinește toate dorințele. Deci puteți scrie tot ce doriți de acum sau mai de demult, fără reținere și fără teamă că „dacă...", „nu se realizează", „nu merit", „este imposibil", „nu-mi dă mie Dumnezeu că sunt păcătos şi nevrednic" etc.

Nu uitaţi că lângă voi se află chiar Sursa Supremă care este omnipotentă, omniscientă şi omniprezentă. După ce aţi terminat de răspuns la această întrebare trageţi o linie şi răspundeţi la următoarea întrebare şi anume: **„Ce vreau eu de fapt?"**. Adică citind cu detaşare (ca şi cum e vorba despre o altă persoană) ce ai răspuns la întrebarea „Ce vreau eu?", vei trage o concluzie şi anume „Ce vreau eu de fapt". Toate dorinţele tale vin de la faptul că vrei un ceva anume.

Descoperă ce vrei, crede în ce vrei şi vei avea surpriza că tot ceea ce ai scris în timp se va împlini. Mereu aud o frază de genul: „de fapt tot ce mi-am dorit până la urmă Dumnezeu mi-a dat, uneori mai uşor, uneori mai greu". Iar eu le răspund că au primit tot ce şi-au dorit, în funcţie de îndoiala sau credinţa pe care le-au manifestat. Timpul până a se împlini ceea ce ne dorim depinde de credinţa sau de îndoiala noastră în împlinire.

Vă dau un exemplu personal. Eram cu o prietenă la începutul anului 2007 şi discutând despre planuri şi proiecte de viitor mi-a venit ideea să scriu pe o hârtie ce vreau să fac în acel an. Recent, adică prin 2011 am găsit într-o agendă veche acea foaie şi am realizat cu surprindere că tot ceea ce am scris s-a împlinit în anul 2007, chiar dacă nu m-am mai gândit la ele. De atunci spun tuturor: „scrieţi ce vreţi, pentru că în momentul în care aţi scris, scrisul rămâne ca o pecete, ca o semnătură pentru univers, iar el îşi face treaba ca pe o lege şi spune: Aşa să fie! ".

Credeţi, scrieţi şi veţi avea ce vă doriţi.

Aşa să fie!

3. Nu pot fi fericit(ă) tot timpul.

Chiar dacă sunt fericită pe moment, după bine tot timpul urmează rău; în viaţă sunt şi suişuri şi coborâşuri. Recunoaşteţi aceste credinţe? Ce spune conştiinţa socială: „după bine urmează rău", „nu te bucura prea tare că binele trece repede", „după soare urmează furtună", „după deal urmează vale" etc... Sunt credinţe pline de frică, de teamă, alimentate de sentimentul de vinovăţie. Vinovăţia spune că nu meriţi să fii fericit(ă) şi că va trebui să plăteşti pentru plăcerea de care te bucuri. Ea este alimentată de programele că nu merit şi nu sunt suficient de bun(ă). Dacă observi sentimentul de vinovăţie înainte să se instaleze ca o emoţie, îl poţi respinge cu ajutorul minţii tale făcând afirmaţii de genul:

- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna fericit(ă)";**
- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de bucurie";**
- ✓ **„Eu trăiesc dintotdeauna în şi din abundenţă";**
- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna în comuniune cu Sinele meu Divin".**

Încercați aceste afirmații; nu aveți nimic de pierdut, în schimb veți câștiga împlinirea lor și regăsirea puterii interioare. Starea de bucurie este starea firească a Sinelui Divin și ea se instalează definitiv atunci când toate corpurile (fizic, mental, emoțional, relațional, senzorial) sunt aliniate la Sursa Divină, la Sinele Divin. Bucurați-vă pentru fiecare clipă pe care o trăiți și în timp, așa cum v-ați obișnuit să fiți triști și să trăiți din programul de supraviețuire, vă veți obișnui să fiți fericiți și veți trăi din programul de abundență.

Așa să fie!

4. Viața este o luptă. „Nu poți rezista în această junglă decât cu multă luptă".

Această credință **era** valabilă pentru strămoșii noștri, deoarece nu aveau suficientă cunoaștere pentru a crea tehnologia necesară asigurării supraviețuirii. Dar din păcate această credință se mai vehiculează și acum. Menținerea acestei credințe în realitate ne pune în pericol supraviețuirea, ea favorizând mania muncii și stresul extrem, care în cele din urmă provoacă boală, durere și moarte. Așadar viața este foarte frumoasă, plină de experiențe minunate prin care învățăm să stăpânim lumea din noi, pentru a o putea reflecta în exteriorul nostru. După cum spunea actorul Peter O'Tool **„nu voi fi un om obișnuit, pentru că am dreptul să fiu extraordinar"**. Fantastic. Depinde de noi ce și cum facem. Cu o astfel de

credință nu poți decât să fii extraordinar și să faci lucruri mărețe. Fiți voi în potențialitatea voastră. Gândiți despre voi că sunteți măreți și veți face lucruri mărețe; gândiți despre voi că sunteți păcătoși și veți face numai păcate.

Așa să fie!

5. Nu există destul, orice aș face nu e suficient.

Aici găsim bine implementată credința în sărăcie și insuficiență. Și această credință în insuficiență se naște din credința ancestrală, bazală, că suntem separați de Dumnezeu - care de fapt este sursa abundenței - și că realitățile interioare și exterioare sunt separate una de alta. Unele dintre manifestările acestei credințe - program sunt acumularea, avariția, lăcomia, egoismul, distribuirea dezechilibrată a bunurilor și serviciilor - activități care de fapt creează insuficiență și trăirea în programul de supraviețuire. Facem astea ca să supraviețuim, să ne asigurăm că avem, să nu ne lăsăm descoperiți, că cine știe ce se poate întâmpla etc.

Și această credință este alimentată tot de sentimentul de vinovăție cauzat de căderea din starea de grație, când ne-am separat de univers. Prin neînțelegerea liberului arbitru am uitat că universul este nelimitat și plin de abundență și am început să ne percepem ca niște victime într-un univers ostil. În acest univers avem tot ce ne dorim; ce trebuie să facem e să știm ce vrem, să credem că avem deja și să ne focusăm pentru împlinire. Atâta timp cât tu nu ştii ce vrei, nici universul nu ştie ce să-ţi dea. Când în tine e haos, nu ai cum să primeşti ceva în armonie de la univers, primeşti doar ce ai creat şi ce transmiţi. Faceţi linişte în mintea voastră vizavi de a avea şi aflaţi de la Sinele Divin ce vreţi şi totul se va împlini.

Descoperiţi-vă, aflaţi cine sunteţi şi ce vreţi, fiţi prezent cu voi şi în voi şi **„tot universul va sta la picioarele voastre"**.

Totul depinde de tine, învaţă să te valorizezi şi scoate la suprafaţă acel potenţial divin care zace înăuntrul tău, încătuşat de propria-ţi minte.

„Ca să fii liber nu trebuie să ai o scuză pentru alţii."

(Ramtha)

Aşa să fie!

Pasul 5

Lipsa de creativitate determină depresia şi inhibă Sinele Divin

Încă de la concepere ca ființe eterne, am primit de la Dumnezeul Central, creatorul nostru, un program extraordinar, şi anume programul de creator desăvârşit. Acest program este cel care are menirea, atunci când este activ, să ne crească Sufletul. Cu cât accesăm şi activăm mai des acest program, cu atât sufletul nostru creşte şi devine nelimitat, adică ajungem persoane îndumnezeite.

Creativitatea este capacitatea de a face ceva din propria inspirație şi cu puterea personalității tale.

Astfel, când creezi, în primul rând eşti în contact cu Sinele tău Divin, care te inspiră şi pe care îl asculți. În prima copilărie la toți oamenii se manifestă acest spirit creator, cu timpul însă este inhibat de educația care spune, „nu aşa, că aşa e mai bine"; nu suntem prea mult lăsați să experimentăm acest spirit creator, iar cu timpul, dacă nu avem susținere, se inhibă şi nu îl mai accesăm decât în situații limită. Sinele nostru nu ne lasă, şi atunci când nu putem depăşi ceva îşi face simțită prezența, iar noi spunem „a fost o minune de la Dumnezeu", şi iar ne îndepărtăm de Dumnezeu cu astfel de credințe.

Îmi vine în minte o poveste foarte interesantă: un copil a mers la o grădiniță şi în prima zi doamna educatoare le-a spus să deseneze o floare. El a început să facă un desen cu o floare aşa cum o vedea el în imaginația lui, cu multe culori, diferită ca formă etc. S-a dus cu desenul la doamna, foarte încântat de creația sa. Vazându-i floarea, Doamna l-a întrebat: „ce e asta?". El a a răspuns „o floare". Atunci doamna i-a spus că floarea are frunze verzi şi e roşie. I-a arătat cum au făcut şi ceilalți copii, care toți aveau flori roşii cu frunze verzi. A refăcut copilul floarea după indicațiile date. După câteva zile iar aveau de desenat o floare şi doamna le-a dat indicații cum să deseneze. Băiețelul cel nou iar a desenat floarea diferit. Şi iarăşi doamna i-a arătat cum e corect. A treia oară când a trebuit să deseneze, copilul a ascultat consemnul şi s-a dus destul de trist la doamna, arătându-i un desen cu o floare roşie cu frunze verzi. Iar doamna i-a spus „bravo, ai reuşit să desenezi o floare" (adică te-ai uniformizat cu ceilalți, nu mai eşti diferit). După un timp s-a mutat într-un alt oraş şi a mers la altă grădiniță. Aici doamna educatoare i-a pus să deseneze o floare. Băiatul nostru nu desena. Doamna l-a întrebat ce se întâmplă de nu desenează, iar băiatul i-a răspuns că nu ştie ce floare să deseneze, că nu i-a spus. Atunci doamna i-a zis să deseneze ce floare vrea el. Şi astfel băiatul nostru a desenat o floare roşie cu frunze verzi. Vă las pe voi să meditați la această povestioară şi să vă analizați în ceea ce priveşte spiritul creator, dacă este activ sau nu prea.

Oricum nu contează prea mult ce ați făcut până acum cu spiritul creator, important e ce facem în prezent, trecutul nu mai e şi nu îl mai putem schimba, aşa că vreau să vă dezvălui cum puteți accesa şi dezvolta spiritul creator pentru a fi mereu în contact cu Sinele vostru Divin.

Este un întreg proces creator pentru dezvoltarea creativității.

1. Primul pas îl reprezintă **imaginația creatoare** şi primul mod de a o dezvolta este să o foloseşti. Când îți imaginezi ceva cu credința că acel ceva este deja, ai declanşat un întreg şir de evenimente în univers pentru a împlini acea dorință. Cel mai important în tot ce facem în viață este acțiunea. Acționezi atunci când ştii ce să faci, adică alegi ceva, adică manifeşti liberul arbitru.

În general persoanele care ajung în depresie sunt persoane care nu ştiu ce vor, nu ştiu ce să aleagă, nu au încredere în ele, pentru că de la o vârstă nu prea îți mai spune nimeni ce să faci; dar dacă tu nu ai fost lăsat să vrei ceva un anumit timp din viață, cum ai putea atunci când eşti matur şi trebuie să iei propriile decizii să faci acest lucru? Fac acum trimitere la povestioara de mai sus. Doamna poate fi mama, tata, profesorii, instructorii.

Vă dau un exemplu personal: când am făcut şcoala de şoferi în 1995, instructorul era foarte bun, dar îmi spunea tot timpul ce să fac, adică la curba asta încetineşti, schimbi viteza, te asiguri etc. Nu mă lăsa niciodată să acţionez eu, să decid eu ce să fac într-o situaţie sau alta. Astfel am memorat toate străzile din Iaşi (pentru că nu trebuia să gândesc la ce fac, atunci mi-am folosit mintea ca să memorez), toate curbele, toate dealurile şi ce am de făcut în situaţiile respective. Instructorul meu în ultima zi în care am mers cu el la stradă mi-a spus: „Tu o să vii cu capul poliţistului spart şi cu roata maşinii ruptă".

În schimb eu îmi imaginam dimineaţa la trezire şi seara la culcare cum conduc perfect maşina şi adormeam conducând imaginar maşina.

Am terminat şcoala şi atunci, pe vremea aceea, înainte de a da examenul cu poliţia trebuia să dai examenul de ieşire din şcoală cu un alt instructor, diferit de cel care te-a instruit. Acel instructor m-a felicitat că am condus foarte bine pe un traseu greu şi lung. Apoi am mers la examenul scris, am luat douăzeci şi şase de puncte din douăzeci şi şase. După treizeci de minute am mers la stradă cu poliţistul. Când a văzut instructorul ce poliţist vine la maşină s-a întors şi şi-a pus mâna în cap. Am înţeles că era un poliţist sever şi că nu ne va trece pe nici unul (eram patru cursanţi la aceeaşi maşină). Am început examenul, ceilalţi trei înaintea mea, eu am rămas ultima. Într-adevăr până la mine domnul poliţist a picat pe ceilalţi participanţi la examinare. Am urmat eu, am parcurs traseul, m-a pus să fac toate parcările posibile, nu a bifat nici un x pe foaie, iar când am coborât i-a spus instructorului că îl felicită, în sfârşit are un conducător auto foarte bun şi ar fi cazul să mă felicite şi el aşa cum mă felicitase poliţistul înainte de a coborî din maşină. Instructorul a rămas perplex şi nu a mai avut cuvinte.

Astfel rezulatul imaginaţiei mele creatoare din toată perioada şcolii s-a concretizat printr-un examen cu succes şi o plăcere extraordinară de a conduce maşinile.

Aşadar sunt oameni care apar în viaţa noastră care ne ghidează perfect, dar asta nu înseamnă că ne ajută; dacă nu aş fi fost stăpână pe mine, dacă nu aş fi avut încredere în forţele proprii şi dacă nu îmi imaginam cum conduc perfect maşina, ce credeţi că aş fi făcut la acel examen, cu pronosticul dat de instructor?

2. Al doilea pas este **să ai curajul să îţi doreşti altceva decât obişnuitul**, să ieşi din tipare şi să experimentezi ceva diferit. Făcând acest lucru ieşi din limitele unei minţi programată pentru supravieţuire şi atât. Când vrei şi altceva, parcă se animă spiritul în tine şi apar idei noi, oameni, locuri, lucruri şi evenimente diferite şi astfel ţi se schimbă linia de destin. Experimentezi altceva şi altcumva, iar cu această energie a trăirii, a bucuriei descoperirii, creşte sufletul şi nu mai ai nici o şansă să cazi în depresie.

Recomand de multe ori pacienților mei să facă ceva diferit cu mâinile lor, adică: să picteze, să croşeteze, să împletească, pentru că în momentul în care vezi că iese ceva din mâinile tale, bucuria este imensă, se întâmplă ceva la nivel psihic, te simți util şi creşte vitalitatea în tine. Când ai o stare proastă fă ceva diferit de obişnuit şi vei vedea cum te simți şi cum îți modifici starea imediat. Succes !

De exemplu: de curând m-am înscris la şcoala de echitație, tocmai pentru a face ceva ce nu am mai făcut şi ce mi-am dorit de foarte mult timp. Este o stare şi un sentiment înălțător, te simți total altfel, ca şi cum ai creşte cu totul, energetic şi informațional, toată lumea are o altă „culoare" şi vibrație. Vă recomand şi dumneavoastră să faceți lucruri diferite pe care nu le-ați mai făcut, pentru a experimenta alte dimensiuni existențiale. Dacă gândiți prin prisma programului de supraviețuire şi spuneți că nu am bani să fac ceva diferit, să știți că vă înşelați. Sunt multe activități care nu sunt exagerat de scumpe şi în care nu investiți foarte mult. Important este să vreți să faceți ceva şi veți găsi resursele necesare pentru bucuria şi creşterea sufletului. Cu alte cuvinte, **„când vrei poți"**. În toată existența şi experiența mea, când am vrut ceva s-a împlinit. Eu am o vorbă după care mă ghidez tot timpul **„dacă unul din univers poate, toți putem"**.

Analizați-vă viața şi experienţele şi veţi vedea că atunci când aţi vrut ceva cu adevărat s-a împlinit.

Paulo Coelho în cartea *Alchimistul* spunea la un moment dat că **„atunci când vrei ceva, tot universul conspiră ca să împlineacă ceea ce vrei"**, cu alte cuvinte nu eşti chiar un nimeni în acest Univers, eşti de fapt o părticică din el, aşa cum este celula într-un corp fizic; important eşte să ştii ce vrei în acest univers.

3. Pasul al treilea este **să recunoaşteți blocajele** care vă împiedică să vreți ceva diferit şi vă împiedică să acționați.

În primă fază găsim ignoranța de sine, de propria minte, de emoțiile noastre, de nevoile corpului nostru fizic.

Dacă depăşim ignoranța găsim agățarea de diverse credințe cum ar fi: că cineva este rău şi trebuie pedepsit, în ascultarea oarbă a autorităților desemnate (preot, guru, salvator, biserică, profesor, instructor), în separare, în sărăcie, în insuficiență, în viața e o luptă, în supraviețuire, în vinovăție, că nu poți obține destul, că nu meriți, în limitare, în faptul că ar trebui să plăteşti vieți întregi de karmă pentru nu ştiu ce păcat, că te aşteaptă raiul dacă faci ce spune Cultul tău.

În momentul în care am depăşit şi credințele vom întâlni nelipsita teamă pe toate nivelele, cum ar fi: teama de necunoscut, de moarte, de a fi respins de societate, de singurătate, de durere sau suferință, de o nouă viață, de a pierde ceea ce este familiar, de a pierde controlul, de eşec, de angajament, de a fi ataşat, de dezaprobare, de a fi prins în lumea materială, de Dumnezeu, de diavol etc. (mai găsiți și altele dacă le aveți sau le-ați experimentat).

Nu uitaţi că teama este o iluzie; ea este doar în mintea noastră.

4. Pasul al patrulea este **să vreți să vă activați potențialul creator**. Acest pas se realizează cu ajutorul disciplinei prin acțiune, pentru crearea noii realități. Pentru început vă recomand să repetați timp de douăzeci și nouă de zile afirmații de genul:

✓ **„Eu sunt dintotdeauna inteligență creatoare";**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna mintea nelimitată a lui Dumnezeu";**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna un geniu";**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna conectat(ă) la Sinele meu Divin";**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de energie vitală";**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de Puterea Spiritului meu Divin".**

Disciplina este ca un **cod** cu care ne adresăm și accesăm direct pe Dumnezeul dinăuntru nostru adică pe Sinele nostru Divin (el este dintotdeauna așa cum afirmăm). Când invocăm o anumită afirmație, Spiritul nostru se apucă de treabă fără întârziere. Dacă se întâmplă după ce am făcut disciplina douăzeci și nouă de zile ca ceva să nu se realizeze este din cauza necredinței și

îndoielilor noastre. Fiți impecabili față de sufletul vostru și veți vedea că așa stau lucrurile.

„Toate minunile la care v-aţi gândit vreodată că le puteţi avea se află la distanţă de numai o clipă şi singurul mod în care le puteţi obţine este să le luaţi fără interpretări."

(Ramtha)

După ce ai activat măcar o dată potențialul creator într-un lucru cât de mic, vei ști că poți și vei ști cum să folosești spiritul creator în toate dimensiunile vieții. Astfel stările de inutilitate, depresie și de nefericire vor dispărea, pentru că din momentul în care te-ai trezit ca Sine Divin nimeni și nimic nu te mai poate limita și nu-ți mai poate spune vreodată - și tu să-l crezi - că nu poți, că nu se poate și că nu există.

Când ești trezit devii o ființă intergalactică și nimeni nu te mai poate manipula, devaloriza și minimaliza deoarece îți recunoști valoarea de ființă divină care are dreptul la opinie, are dreptul să știe ce vrea și ce are de făcut.

Atunci când tu te respecți și te valorizezi nimeni nu te mai poate înjosi în vreun fel și într-o anume situație. Adică toate ființele intergalactice recunosc în tine dumnezeul care ai devenit prin propriile tale trăiri și experiențe nelimitate.

Mult succes în crearea propriei realități extraordinare și nu uita că de tine depinde cine ești și ce vei ajunge.

Așa să fie!

Pasul 6

Trăiește viața conform credinței tale

În Cartea Cărţilor, Mântuitorul nostru din ultimii două mii de ani, Iisus Hristos, ne-a lăsat un adevăr de necontestat: ***„Fie vouă după credinţa voastră!"***. Prin acest adevăr ne spune foarte explicit că noi creăm realitatea prin credinţele pe care le avem.

De exemplu, să presupunem că doi oameni au fiecare în buzunar o mie de lei. Prima persoană crede că este bogată şi vede cei o mie de lei ai săi ca pe o sumă foarte mare, care poate să-i aducă multe lucruri. A doua persoană crede că este săracă şi cei o mie de lei sunt insuficienţi pentru a-i împlini ceea ce ea crede că sunt nevoile proprii. Realitatea primei persoane este cea a bogăţiei, pe când realitatea celei de a doua persoane este cea a sărăciei. Adevărul este că amândouă persoane au aceeaşi sumă de bani, dar fiecare îi percepe diferit datorită credinţelor sale.

Un alt exemplu, să presupunem că avem două persoane care, printr-o analiză medicală, au descoperit că au aceeaşi boală. Prima persoană crede că se va vindeca şi e doar o chestiune de timp până corpul se va repune în echilibru. A doua persoană crede că e foarte bolnavă şi viața ei s-a terminat, începe să se gândească ce să facă cu moştenirea şi chiar acționează în acest sens. Ce credeți că se va întâmpla cu aceste persoane? Cum e de aşteptat, prima se va vindeca şi se va bucura în continuare de viață, iar a doua nu se va mai bucura de viață. În mintea noastră este şi boala şi sănătatea. Am un prieten pe care îl durea la un moment dat un rinichi. Se întreba ce ar putea avea, de vreme ce-şi făcuse toate analizele în urmă cu două luni şi rezultatele erau perfecte. A mers, totuşi, la un ecograf şi a găsit că pe acel rinichi avea o tumoră. A început analize, investigații, după care a revenit la mine pentru un tratament bowen, spunându-mi: „nu ştiu ce va fi, e cam rău, voi vedea, dar pronosticul nu e îmbucurător". Era destul de abătut gândindu-se la diagnosticul final. Când l-am văzut aşa, parcă au ieşit cuvintele din mine şi i-am spus: „Nu avea nici o teamă, suntem în secolul 21, sunt atâtea modalități terapeutice prin care se vindecă această boală, să-ți scoți din cap toate pronosticurile date de cei care te-au speriat, tu ce ai de făcut este să ai încredere că te vei vindeca şi aşa va fi". Şi astfel prietenul meu s-a vindecat lucrând în primul rând cu mintea sa şi cu modul de gândire, cu eliminarea credințelor conştiente şi inconştiente că această boală nu are leac, apoi şi cu unele regimuri pentru corpul fizic, iar acum totul e minunat în viața lui şi a familiei sale.

În momentul în care crezi că vei rezolva o situație sau alta, din mintea ta pleacă un flux de conştiință în Univers, care atrage după el toate oportunitățile, oamenii, evenimentele, situațiile pentru a se rezolva problema pe care o ai. De fapt prin credință dai un imbold Sinelui Divin să acționeze, el ştie ce are de făcut, iar tu devii ceea ce crezi. De aceea se spune că Dumnezeu ştie cel mai bine ce îți trebuie, aici se face referire la Dumnezeul din tine care este mereu în contact cu Dumnezeul Central, adică la Sinele tău Divin. Când tu conştient şi treaz îi spui ceva Sinelui tău, pentru el devine lege dorința ta şi spune „Aşa să fie!". De aceea este atât de important să credem că Dumnezeu este şi „în noi", nu numai „sus în cer".

Credințele noastre proprii ne creează realitatea proprie.

Este o istorioară cu un om foarte evlavios care mereu se ruga. La un moment dat a venit un cataclism în localitatea în care trăia. Omul nostru s-a urcat pe casă deoarece era multă apă care inunda totul. De acolo se ruga la Dumnezeu să-l salveze din acel cataclism. Cum se ruga el vine o barcă cu nişte oameni care îl cheamă să-l ducă într-un loc sigur. Omul nostru nu a vrut, deoarece avea credința că îl va salva Dumnezeu. După un timp a venit un elicopter să-l salveze. Omul nostru iar nu a vrut şi a zis că îl salvează Dumnezeu pe el. A treia oară a venit un salvamar ca să-l ia de acolo, iar omul nostru a refuzat din nou. A venit apa mare şi l-a luat şi s-a înnecat. Când era în faţa lui Dumnezeu i-a zis: „Doamne am avut încredere în tine că mă salvezi până în ultimul moment iar tu m-ai lăsat să mor?". Atunci Dumnezeu i-a răspuns: „Am venit de trei ori (cu barca, elicopterul şi salvamarul) dar nu ai vrut să te salvez".

Cheia înţelegerii realităţii exterioare este înţelegerea realităţii interioare. Cauzele fericirii sau eşecului se află în interiorul nostru, în credinţa pe care o avem în succes sau eşec.

Dacă mereu gândeşti că e greu, că nu poţi, că nu ai nici o şansă să faci una sau alta, aşa va fi, deoarece gândind mereu aşa, spiritul preia informaţia aceasta ca fiind dorinţa ta, iar pentru el ce îi arăţi tu devine lege şi atunci îţi aduce situaţii, evenimente, oportunităţi prin care vei primi ce ai cerut.

Este o povestioară care exemplifică ce vă spun aici. Era un om care mergea la serviciu într-un autobuz. Cum călătorea el se gândea „iar mă duc la serviciul ăsta care nu-mi dă nici o satisfacţie; zilnic nevasta mea mă toacă şi mă critică; iar nu am nici o şansă să am mai mulţi bani; diseară iar ajung în aceeaşi casă urâtă care nu-mi place." În tot acest timp pe umărul lui drept stătea spiritul care nota: iar vrea acelaşi serviciu (nota), aceeaşi nemulţumire cu nevasta (nota), iar nu vrea bani (nota), iar vrea în aceeaşi casă (nota) - „ce să fac, asta e dorinţa lui iar eu trebuie să i-o împlinesc". Şi astfel spiritul notează tot ce

gândeşti şi vorbeşti şi apoi acel ceva devine lege pentru el şi ţi le împlineşte. Spiritul nu ia niciodată lucrurile ca fiind rele sau bune, ci ca pe dorinţe pe care tu le vrei - din moment ce le gândeşti - ca să experimentezi în diverse situaţii, şi astfel îţi aduce oportunităţi ca să le trăieşti.

Dar credinţa socială spune că „aşa a vrut Dumnezeu, ăsta e destinul meu, nu merit, am păcătuit, cine ştie ce blestem plătesc". Dar de fapt tu crezi şi vrei să trăieşti aşa. Spiritul tău nu ştie că tu crezi ceva ce nu îţi doreşti, pentru că el vede ce iese din creierul tău adică ceva ce ai animat cu credinţă şi i-ai dat energie. Deci cine dă toate astea? Tu şi nu o forţă exterioară, aşa cum ni se induce să credem. Este atât de uşor şi iresponsabil să dăm vina pe Dumnezeu când noi suntem singurii responsabili. Dumnezeu îţi dă, dar nu îţi pune şi în traistă. Tu alegi dacă crezi să faci una sau alta. Aici intervine liberul arbitru pe care l-am primit de la creaţie.

Recent vorbeam cu o pacientă care spunea că tatăl ei a fost mai detaşat în viaţă şi are optzeci şi patru de ani şi e sănătos, merge la plimbare şi e OK. Iar ea are şaizeci şi patru de ani şi e bolnavă şi nu mai poate şi e grea viaţa, că nu mai ajunge ea să fie pe Pământ la anii lui. Iar eu am întrebat-o „de ce spuneţi aşa, nu vreţi să mai trăiţi?". „Ba da, dar e greu când eşti bătrân să nu pici bolnav la pat şi să chinui copiii etc. ". Mă uitam la ea şi nu îmi venea să cred cum se omoară oamenii singuri pe baza unor credinţe false. Am întrebat-o dacă „scrie undeva că trebuie să fii bătrân, că trebuie să fii bolnav, că trebuie să mori?" etc. Şi mi-a spus „nu, dar aşa se zice". Iar am întrebat-o „dacă unul zice să te arunci în foc tu faci asta fără să te gândeşti?". Şi a zis „nu". Şi astfel a înțeles mesajul că facem şi spunem lucruri inconştient şi neverificate de noi, doar pentru că aşa se spune din gură în gură. Şi astfel şi-a adus aminte că mama ei gândea şi spunea mereu că e bolnavă, că o dor toate, că nu are bani şi aşa a fost şi s-a stins din viață destul de tânără. Am întrebat-o „dacă îşi dă seama de unde are acest mod de gândire" şi a conştientizat că de la mama ei. Şi i-am zis „acum ar fi momentul să-l luați ca model de gândire măcar pe tatăl dumneavoastră şi să trăiți cel puțin ca el, dacă vreți". A rămas pe gânduri cu o altă percepție asupra vieții şi a spus în final că de fapt ar trebui să-şi schimbe mentalitatea. Aşa să fie!

Avem două tipuri de credințe: una conştientă şi una inconştientă. Să vedem cum se manifestă ele. De exemplu avem o credință conştientă că suntem bogați - este o credință dobândită prin instruire, educație, formare din diverse cărți, filme şi informații care spun că poți fi bogat, dar nu ai trăit starea de bogăție - şi o credință inconştientă că sunt sărac pentru că asta ai trăit ca adevăr al tău timp de patruzeci de ani; adică ai trăit această stare destul timp. Care credeți că se manifestă în realitatea de zi cu zi? Bineînțeles cea inconştientă, pentru că aceea este adevăr pentru tine, pentru că ai experimentat-o mult timp şi s-a implementat. Tot ce citim intră în conştient dar până nu experimentezi nu devine adevăr pentru tine şi nu trece în subconştient.

Pentru a trece o credință din conştient în subconştient e nevoie de un întreg proces care cuprinde:

- disciplină;
- observarea ta conştientă;
- experimentare directă.

Când impui o disciplină minții tale îți schimbi comportamentul; dacă tu spui cu mintea ta afirmații de genul:

✓ **„Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de vitalitate";**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna puternic(ă)";**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna stăpân(ă) pe mine şi pe situațiile din jurul meu";**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna curajos/ curajoasă";**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna atent(ă)" ;**

corpul urmează mintea; adică unde este mintea ta acolo eşti şi tu – conform fizicii cuantice.

Când te observi începi să trăieşti în prezent, în acum, şi atunci când eşti în acum toate se împlinesc, pentru că toată energia ta e concentrată pe un singur obiectiv, nu te mai risipeşti şi nu mai faci slalomuri între trecut şi viitor, trăieşti clipa, iar atunci devii acea clipă.

Când experimentezi şi trăieşti o situație, acea situație devine adevăr pentru tine şi nimeni nu-ți mai poate lua acel adevăr indiferent ce ți-ar da, sau cu câte ar vrea să te convingă că lucrurile nu sunt așa. Tu ai trăit starea și acea stare îți aduce pace și putere interioară. Este adevărul tău experimentat, este propria ta realitate pe care ai trăit-o ca stare. Așa cum spunea Iisus Hristos, ***„cunoaște adevărul și adevărul te va elibera"***.

Ar fi interesant și de ajutor pentru voi ca ființe divine să vă faceți o analiză asupra următoarelor credințe care sunt implementate în personalitatea voastră:

- **Crezi că poți și vei putea; crezi că nu poți și nu vei putea.**
- **Crezi că știi și vei ști; crezi că nu știi și nu vei ști.**
- **Crezi că ai și vei avea; crezi că nu ai și nu vei avea.**

Vă las să meditați și să vă autoobservați ce credințe aveți și cum se manifestă ele.

Vă propun un exercițiu practic, de experimentat:

Când apare o situație și nu știi cum să o rezolvi spune de cât mai multe ori în gând sau tare următoarea afirmație:

✓ **„Eu dintotdeauna știu totul despre..."**;

Când apare o problemă iar mintea ta spune că nu poți să o rezolvi, spune de cât mai multe afirmația:

✓ **„Eu dintotdeauna găsesc soluțiile optime pentru a rezolva ..."**;

Când apare o situație în care îți trebuie ceva și nu ai, spune de cât mai multe ori afirmații de tipul:

✓ **„Eu dintotdeauna am ....."**;

Încearcă să spui cuvintele fără grabă, lent, ca și cum ele s-ar odihni în fiecare celulă a ființei tale.

În primă fază vei spune cuvintele pentru că așa ți-am recomandat eu, iar apoi le vei spune cu credință. Îndrăznește, încearcă, nu te costă nimic și nu ai nimic de pierdut.

Spuneam unui cursant care are un potențial fantastic, dar se limitează mental, „îndrăznește că universul înseamnă abundență. Ia ce vrei din el că el are de toate pentru toți". Noi suntem singurii care ne limităm, pentru că nu credem și nu îndrăznim. Cum spunea Mântuitorul Iisus ***„Îndrăzniți și veți cuceri lumea"***.

Fiind atenți la vocabularul pe care-l folosiți și corectându-vă imediat, nu mai dați voie vechilor neuroni crescuți cândva să se mai prindă cu alții de aceeași vibrație și să vă mai limiteze, să mai fiți convinși că nu puteți, nu știți, nu aveți. Din contra, când faceți genul de afirmații de mai sus vă creșteți noi neuroni care, când au ajuns la maturitate (douăzeci și nouă de zile), vor căuta alți neuroni crescuți cândva pe frecvența a ceea ce gândiți și credeți, ceea ce vă duce într-o altă regiune a creierului care e nouă, nealterată și nelimitată. Și astfel nu mai hrăniți vechea mentalitate, vechea minte de neputință și neștiință și vă creați o altă minte unde totul este posibil.

Așa să fie!

Pasul 7

Când trăieşti în prezent eşti conectat(ă) la Sinele tău Divin

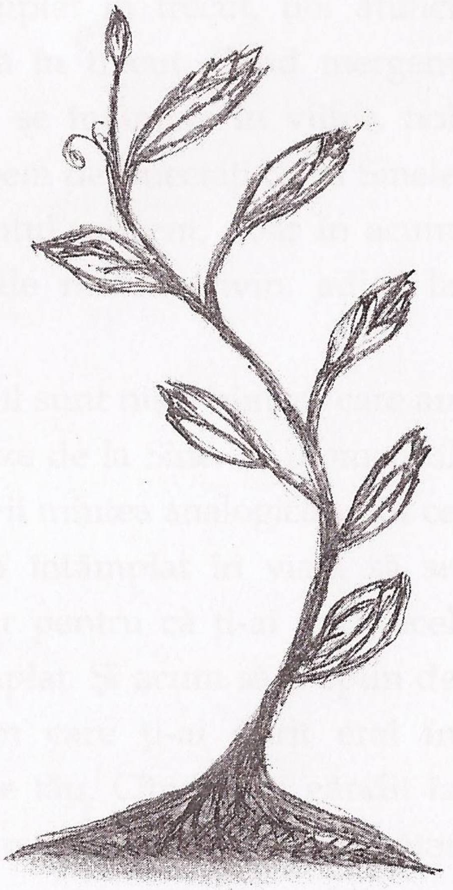

Totul se află în mintea noastră. Acolo unde se află mintea noastră acolo suntem şi noi, se spune în fizica şi psihologia cuantică. În momentul în care mergem după un gând a ceva ce s-a întâmplat în trecut, noi atunci suntem unde e gândul, adică în trecut. Când mergem după un gând a ce vrem să se întâmple în viitor, noi atunci suntem în viitor şi suntem deconectaţi de la Sinele nostru Divin. Doar în momentul prezent, doar în acum noi suntem conectaţi la Sinele nostru Divin, adică la Dumnezeu.

Atât trecutul, cât şi viitorul sunt nişte himere care au doar menirea să ne deconecteze de la Sine. În momentul în care trăieşti aici şi acum devii mintea analogică şi tot ce vrei se materializează. Ţi s-a întâmplat în viaţă să se realizeze ceva din nimic, doar pentru că ţi-ai dorit acel ceva? Sigur că da, ţi s-a întâmplat. Şi acum să-ţi spun de ce: deoarece în momentul în care ţi-ai dorit erai în prezent, erai conectat la Sinele tău. Când te-ai gândit la acel ceva în starea de conectare era ca şi cum i-ai arătat

Sinelui tău ce vrei, iar el ca un gardian puternic al tău, a spus „Așa să fie!". Și tot universul a ascultat mesajul de la DUMNEZEUL CARE A SPUS „AŞA SĂ FIE!" ŞI S-A ÎMPLINIT.

Sinele tău este mereu cu tine, este în interiorul tău, el este și îngerul tău păzitor, este și Dumnezeu, este și Sfântul Duh, este și Sfântul X. Tot ce cauți tu în exterior este de fapt în tine.

Nu demult am citit o poveste în care niște zeități care coordonau oamenii pe plaiurile unde aceștia munceau, discutau unde să ascundă puterea omului, pentru ca omul să nu-și dea seama cât de puternic este și să refuze să-i mai asculte în viitor. Fiecare a găsit câte un loc și anume: fie în Soare, în natură, în apă, în aer, iar unul dintre ei a spus: **„hai să le ascundem puterea în interiorul lor pentru că acolo nu o vor căuta niciodată"**. Și de atunci puterea Omului se află în el, dar omul nostru mereu o caută în exterior, în astre, inițiați, duhovnici, culte, natură etc.

Prezentul este singura realitate existentă. Ce a fost acum un minut nu mai e realitate existentă; ce va fi peste un minut nu este realitate existentă, ci este doar o multitudine de potențiale. Ce ni se va întâmpla depinde de cum am ales acum, adică în prezent. Ce sens are să ne irosim energia când cel mai important este ce facem în acum? Iar dacă acum fac ceva pe focus, sau concentrare, adică sunt în acel ceva cu toată ființa, nu am decât foarte

multe de câștigat, pentru că ce vreau se realizează. Așa că aveți grijă ce faceți în acum pentru că totul se realizează, se împlinește când ești, conform zicerii: **Eu sunt**.

Dacă atunci când ești în momentul prezent - (pentru că se întâmplă ce ai vrut, înseamnă că ai fost în prezent) - te gândești la ce grea e viața sau cât de mult sufăr, nu am bani, nu am casă, nu pot face nimic în această țară sau sistem, ce bolnav sunt, ce nefericit sunt, nimic nu fac bun, nu sunt în stare de nimic, sunt lipsit de vitalitate, perseverență, voință etc. - **așa va fi**.

Dacă atunci când ești în momentul prezent gândești și crezi în: ce bucurie este să trăiești, ce sănătos sunt, ce bine îmi este, am toți banii de care am nevoie, viața e frumoasă, mă bucur pentru tot ce trăiesc, totul va fi bine - **așa va fi**.

Recent o doamnă de la cursurile de dezvoltare personală și spirituală îmi spunea că după ultimul modul aproximativ două săptămâni s-a simțit foarte bine, era detașată, nu mai avea atacuri de panică, era stăpână pe ea și se bucura de tot ce îi aducea viața, dar în tot acest timp își spunea: nu se poate să mă simt așa bine, de ce nu mă mai simt rău, de ce nu mai am palpitații etc, iar după ce au trecut cele două săptămâni de bine au revenit stările de rău. De ce credeți? Deoarece le-a chemat înapoi. Tot ea a conștientizat și mi-a spus că de ce atunci când ne simțim bine nu ne gândim mereu la starea de bine și readucem în memorie mereu ce ni s-a întâmplat rău? Pentru că funcționăm pe o minte limitată, care are diverse programe gen: viața e o luptă, totul este greu, nu avem ce ne trebuie, ca să ai trebuie să dai din coate și să muncești non stop, mereu ne îmbolnăvim, binele trece repede, oricum vom muri etc. Asta e. Se pare că îi sunt necesare două săptămâni corpului fizic pentru a urma mintea.

Atenţie ce gândiţi şi ce vă doriţi când sunteţi în prezent, pentru că, fie că aţi fost conştienţi când aţi vrut ceva, fie că aţi fost mai puţin conştienţi, acel ceva se va împlini deoarece Dumnezeu este în tine şi cu tine ca să împlinească ce i-ai arătat tu.

Am o veste bună, treaba cu muritul nu mai e valabilă, mori când vrei tu, deoarece și știința a descoperit de curând fenomenul telomerilor, și cum pot fi aceștia menținuți întregi. Cu alte cuvinte, când trăim în bucurie și suntem mulțumiți, telomerii din structura ADN nu se mai diminuează și trăim cât vrem noi, adică suntem nemuritori. Așa că aceasta este explicația pentru care strămoșii noștri trăiau și câteva sute de ani, așa cum se spune în Vechiul Testament, pentru că aveau încredere în Sinele lor Divin și rămâneau pe Pământ până când le spunea Dumnezeul din ei că au terminat de experimentat ce și-au propus. Apoi mergeau un pic la odihnă și acolo își alegeau un alt potențial de experimentat, și iar veneau pe pământ. Deosebirea azi este că pentru foarte mulți oameni viața e o corvoadă, plină de suferință, și nu știu cum să-și distrugă mai repede corpul fizic, pentru a pleca mai repede în cer.

De când sunt mică spuneam la toată lumea că eu nu voi fi bătrână, pentru că nu-mi place să am pielea zbârcită (sunt săgetător și estetica este importantă în zodia mea). Cei din jur se uitau ciudat la mine și spuneau între ei, las-o că se joacă și spune și ea așa. Când am terminat prima facultate toată lumea mă întreba dacă am terminat liceul, iar când am terminat a doua facultate mă întrebau la ce liceu sunt. Ciudat este că și astăzi când intră pacienții la mine în cabinet și îi invit să ia loc în sala de așteptare, mă întreabă dacă doamna Gheorghiță este, că au o programare. Eu zâmbesc și le spun, da, eu sunt doamna Gheorghiță și imediat vom vorbi. Așa că ce crezi în mintea ta, așa transmiți în realitatea înconjurătoare - experimetez asta de când sunt.

Miracolele apar în viața noastră, nu pentru că am făcut nu știu ce canoane, sau fapte bune, sau mătănii, sau pelerinaje pe la locuri sacre etc. Ele apar deoarece atunci când am vrut și am ales cu toată ființa noastră, **am fost în prezent** adică în contact cu Dumnezeul din noi. Dacă vă analizați puțin viața, veți vedea că așa s-a întâmplat, cu fiecare miracol.

Se întâmplă vindecări miraculoase la oameni care chiar au vrut cu toată ființa să se vindece, au crezut că se vor vindeca și se manifestau ca și cum erau sănătoși deja. Deoarece atunci s-au comprimat și trecutul și viitorul în prezent. Am mărturisiri de la astfel de vindecări miraculoase de genul: când m-am hotărât să mă vindec parcă eram unit cu totul, eram într-o stare de beatitudine şi din clipa aceea am ştiut că sunt sănătos, a durat câteva secunde dar parcă timpul s-a dilatat şi eram dintotdeauna aşa - asta înseamnă că omul nostru era unit cu Sinele lui Divin, era unit cu totul şi el era de fapt sănătatea care ulterior a ajuns şi pe fizic. Toate acestea au pornit din mintea lui, din faptul că era conştient că vrea să se vindece, a ales să se vindece. Dacă nu sunteți vindecați în creier nu se va vindeca nici corpul fizic. Dacă puneți în creier starea voastră de bine, cu toată acea atenție unificatoare, sau prezență totală, atunci în creierul vostru ați făcut deja minunata vindecare, pentru că în acea stare schimbăm structura celulelor care sunt duplicate în corp. Deci ceea ce vindecăm în creier vindecăm neurologic şi neurochimic în corpul fizic.

Dacă nu vindecăm în creier nu putem să vindecăm niciodată în corp.

Nu uitați, corpului fizic îi urmează mintea.

Noi suntem creatorii propriei noastre realități, chiar dacă credem asta, chiar dacă nu. Diferența este că atunci când credem în acest adevăr devenim conştienți şi responsabili de gândurile, vorbele şi faptele noastre. Atunci când credem că exteriorul sau alții ne creează realitatea suntem inconştienți şi iresponsabili pentru ceea ce gândim, vorbim şi facem, sperând că ceilalți ne iartă, că Dumnezeu va trece cu vederea dacă plătesc slujbe sau oameni care se roagă pentru mine şi alte diverse subterfugii pentru a nu vedea propria realitate creată de noi. Nu faci decât să te păcăleşti singur. Dar şi asta va trece. Va veni un moment în viața fiecăruia când se va trezi şi va recunoaşte adevărul pe care îl experimentează.

Cu cât eşti mai conştient, cu atât eşti mai în prezent şi nu poți spune că a venit de undeva fără ca tu să alegi prin gânduri, vorbe şi fapte ce ți se întâmplă. Când ai ales conştient, în prezent, cu toată mintea şi ființa ta, de fapt te-ai aliniat la Sinele tău Divin şi ai accesat programul de unime cu Creatorul Central, şi lucrurile se întâmplă, pentru că vrei să se întâmple. Când alegi inconştient, lucrurile se întâmplă dar nu le vezi, nu te bucuri de ele, nu imprimi acel adevăr în sufletul tău.

Depinde numai şi numai de noi ce alegem să experimentăm.

Spuneți în fiecare dimineață, de douăzeci şi unu de ori (ca să poată trece informația de mintea limitată şi să ajungă în subconştient, adică la Sinele Divin) timp de douăzeci şi nouă de zile următoarele afirmații care vă vor face conştienți de Puterea din interiorul vostru, de contactul cu Dumnezeu şi de crearea propriei realități:

- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna călăuzit(ă) de Sinele meu Divin";**
- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna în comuniune cu Sinele meu Divin";**
- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna mintea nelimitată a lui Dumnezeu";**
- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna viitorul acum";**
- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna de partea mea";**
- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna sănătate radiantă".**

Modalități prin care puteți exersa concret trăirea în prezent:

- când conduceți mașina spre serviciu sau un alt loc dorit, mergeți de fiecare dată pe un alt traseu, pentru că fiind un drum nou veți fi atenți la drum, la cum conduceți, la gropi și atunci sigur veți fi în prezent. Cu alte cuvinte evitați traseele obișnuite pe care le faceți pe pilot automat, deoarece știți până și toate gropile de pe acel drum. De când practic acest exercițiu am cunoscut atâtea locuri minunate și case cu arhitecturi diferite, încât pot spune cu adevărat că orașul în care locuiesc e minunat și magnific;
- când vă spălați pe dinți spălați-vă cu cealaltă mână decât cea cu care erați obișnuiți, pentru că fiind ceva diferit veți fi atent la cum manevrați mâna și nu vă mai gândiți la altele;

- când scrieți ceva, scrieți din dreapta paginii spre stânga și cuvintele cu literele aranjate de la dreapta la stânga; veți vedea că e o experiență fascinantă, care te face să fii foarte atent și atunci ești doar în prezent;
- mâncați cu mâna cealaltă și veți vedea ce veți trăi, ca un exercițiu interesant și de coordonare magnific;
- învârtiți în mâncare de la dreapta la stânga, adică în sensul invers acelor de ceasornic și veți vedea cât exercițiu și prezență vă trebuie ca să mențineți aceeași direcție.

Puteți găsi diverse exerciții care țin de lucruri neobișnuite, ceva nou, cu care mintea limitată nu este obișnuită și cu care nu sunteți familiarizați, pentru că noul întotdeauna ne ține în prezent. De aceea, cu cât faci lucruri mai diverse, cu atât îți crește sufletul mai mult.

Astfel puteți crea diverși algoritmi de care aveți nevoie pentru a trăi conștienți în prezent, și toată viața voastră se va schimba. Eu experimentez zilnic aceste lucruri și de aceea mă bucur că le pot împărtăși și cu voi. Mult succes în a trăi în prezent, conștienți și în bucurie deplină.

Bucurați-vă spunea Mântuitorul Iisus Hristos.

Așa să fie!

Pasul 8

Cum ne creăm viitorul?

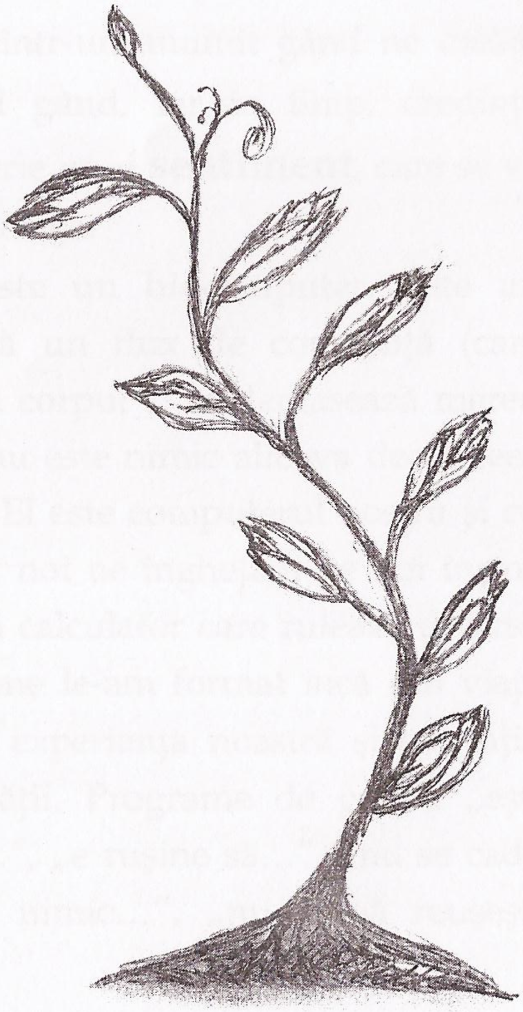

Prin gând. Iar dacă gândul este susținut devine **credință.** Prin credința într-un anumit gând ne creăm realitatea conform acelui gând. Iar în timp, credința creează neurochimia proprie unui **sentiment**, care se va înregistra ca un adevăr în ființă.

Creierul omenesc este un biocomputer. Este un computer deoarece există un flux de conștiință (care suntem noi) ce înconjoară corpul și se deplasează mereu prin creier. Neocortexul nu este nimic altceva decât ceea ce a învățat de la mediu. El este computerul nostru și cu ajutorul acestui computer noi ne înghețăm pe noi înșine în timp. El lucrează ca un calculator care rulează diverse programe. Aceste programe le-am format încă din viața intrauterină și apoi prin experiența noastră și educația celor din jur și a societății. Programe de genul: „ești minunat...", „trebuie să...", „e rușine să...", „nu se cade să...", „nu ești bun de nimic...", „nu ai să reușești niciodată…", „eşti foarte frumos…", „eşti puternic…", „poți orice …"etc.

Cum funcționăm? Lobul frontal – fruntea, este monitorul, al treilea ochi (ştiți importanța celui de al treilea ochi?) este foarte important deoarece orice gând care zăboveşte acolo devine realitatea însăşi. Creierul este făcut din celule nervoase, miliarde de astfel de celule. Ele sunt firele din interiorul computerului. Spiritul nostru Divin ne permite să dezvoltăm rețele neuronale, iar neuronii se mută foarte mult dintr-un loc în altul în creier, astfel încât ne putem schimba mintea şi să ne răzgândim.

Fiind un computer **creierul creează holograme**. Fiecare gând pe care îl produce creierul este holografic şi foarte vizual (noi nu reuşim să-l vedem, dar cei care au capacitatea de clarvedere sau entitățile din alte dimensiuni le văd şi ne cunosc fără să deschidem gura). Astfel creierul generează o serie de holograme, pe care le numim gândire. Procesul de gândire nu e nimic altceva decât declanşarea succesivă de holograme.

Deoarece creierul este un computer, cineva trebuie să fie programatorul. Asta înseamnă că trebuie să fie cineva acasă să facă asta, adică să fie cineva conştient şi prezent. Haideți să vedem cum ne programăm. Ne creăm un gând, o dorință şi începem să-l ținem în lobul frontal adică să-l vedem mereu pe monitor. Îl avem în vizor tot timpul, adică atunci când mintea nu are activități care necesită atenția exclusivă, ne gândim la dorința noastră. În loc să

judecăm, să bârfim, să criticăm pe alții sau pe noi, mai bine ne-am concentra pe nişte afirmații de cum vrem să fim sau ce să avem. Fiecărei informații pentru a fi procesată şi rulată pe calculator îi trebuie un neuron.

Din cercetările ştiințifice un baby neuron creşte în douăzeci şi nouă de zile (cercetări făcute cu ajutorul psihologiei cuantice). Drept pentru care dacă ținem în lobul frontal un gând douăzeci şi nouă de zile, de cât mai multe ori pe zi, acel neuron creşte din trunchiul cerebral şi ajunge pe emisfere şi se implementează ca un nou program.

Gândul este holografic şi este produs de o rețea neuronală care reprezintă forme. Vă dau un exemplu de cum se creează în creier noțiunea de soare: aceeaşi rețea neuronală care produce culoarea galbenă se poate combina cu rețeaua neuronală care reprezintă forma rotundă şi cu rețeaua neuronală pentru strălucire, iar când se declanşează aceste trei rețele avem soarele.

Rețeaua neuronală pentru galben are aproximativ zece mii de neuroni, aşa că imaginați-vă cam câte trilioane de neuroni avem în creier!

Când cresc mai mulți neuroni de aceeaşi frecvență dar cu informații diferite se unesc pe frecvența specifică şi creează rețele neuronale solide în şase luni. Şi astfel ne-am introdus conştient în computer alte programe dar de data aceasta pe care le vrem noi şi nu alții.

Astfel fiecare gând al nostru devine realitate. Cu cât ţinem mai mult un gând pe monitor prin voinţă şi dorinţă, cu atât acel gând se materializează mai repede.

Nu uitaţi că noi suntem cel mai mare prieten al nostru dar şi cel mai mare duşman al nostru prin ceea ce gândim, vorbim şi facem. Fiţi conştienţi că de noi depinde sănătatea sau boala, de noi depinde fericirea sau nefericirea, de noi depinde ce gânduri atragem în funcţie de cele pe care le-am emis noi. Niciodată nu atragi din fluxul conştiinţei sociale decât oameni, situaţii, evenimente, locuri pe frecvenţa specifică a gândurilor tale. Fiţi conştienţi de voi, prezenţi în orice clipă, nu mai judecaţi, nu mai criticaţi iar bucuria şi conectarea cu Sinele Divin vor fi continui şi permanente indiferent de ce se întâmplă în jurul tău.

Tu eşti Dumnezeul realităţii tale.

Toate zilele de mâine sunt proiectate prin gândurile noastre de azi, căci fiecare gând pe care îl avem creează în corp un sentiment care este înregistrat în suflet. Acel sentiment fixează apoi un precedent în condiţiile din viaţa noastră, căci ne atrage circumstanţele ce vor crea şi se vor potrivi cu aceleaşi sentimente care ne-au fost înregistrate în suflet.

Fiecare cuvânt pe care îl rostim ne creează zilele care vor urma, căci vorbele nu sunt decât sunetele ce exprimă sentimentele din suflet, care au fost născute prin gând.

De exemplu: o persoană care gândeşte ori de câte ori cât îi este de rău, sau greu că: va fi bine, se vor rezolva toate problemele, trece şi asta după un timp, chiar experimentează această stare de bine.

O altă persoană, care oricât i-ar fi de bine spune că e greu, e rău, criza asta mă duce la faliment, nu mai am forţă, ce credeţi că va experimenta după un timp oarecare? Ceea ce spune aceea se va materializa şi aici sigur aveţi exemple nenumărate din viaţa voastră când vi s-a întâmplat aşa cum aţi gândit.

De multe ori nu suntem conştienţi de cât de mult rău ne facem prin gândurile noastre şi vorbele pe care le rostim. La fel cum nu suntem conştienţi de cât de mult bine ne putem face dacă schimbăm un gând mai puţin sănătos pentru noi şi viaţa noastră, cu un gând plin de viaţă şi de bucurie. Este foarte simplu, ce avem de făcut este să fim conştienţi în fiecare clipă de noi, de gândurile şi vorbele noastre, iar dacă ceva ne trece prin minte şi nu suntem de acord cu acel gând îl schimbăm şi gata. Nimeni nu poate face în locul nostru asta, adică nimeni nu poate intra în mintea noastră să ne-o curăţe şi să o deschidă spre infinite posibilităţi. Numai noi putem face asta cu noi. Cel mai simplu mod este prin afirmaţii de genul: „sunt dintotdeauna (cum vreţi voi, sau ce vreţi voi)....", şi repetaţi acea afirmaţie până mintea limitată nu se mai opune şi atunci este semn că v-aţi creat realitatea viitoare.

Tot ce ni se întâmplă în viaţă am gândit, am crezut şi am simţit cândva. Aici avem diverse situaţii, şi anume:

- Fie am privit acele lucruri ca temeri. Spune un proverb că *„de ce ţi-e frică de aceea nu scapi"*. De ce credeţi oare că se întâmplă aşa? Deoarece când îţi este teamă de ceva, mereu ai acea temere în vizor, în partea conştientă din tine, mereu te gândeşti la ea, şi până la urmă o atragi deoarece te concentrezi foarte des şi mult la acea temere.
- Fie cineva ţi-a spus că aşa se va întâmpla ceva, cândva - prin ghicitori în cărţi, în stele, clarvăzători de toate felurile, fie preoţi cu har - ei văd ceva despre tine, dar văd o linie de destin posibilă pentru momentul în care eşti, văd pentru momentul în care le soliciţi să te consilieze; dar dacă tu ai plecat de acolo şi ai luat o altă decizie pentru viaţa ta, sau te-ai întâlnit cu o persoană care ţi-a dat o informaţie foarte preţioasă cu care ai luat imediat o decizie în legătură cu viaţa ta, acea linie de destin nu mai e valabilă, deoarece ai accesat alt potenţial de viaţă. Dar dacă tu ai acceptat aceasta ca un adevăr, ai crezut în el şi aşa s-a întâmplat, şi uneori mai zici, „ce bine a văzut, chiar aşa s-a întâmplat, cum mi-a spus X sau Y, este un ales a lui Dumnezeu" şi mereu vei merge să-ţi spună ceva în care să crezi ca să-ţi creezi realitatea şi de fapt să rămâi pe aceeaşi linie de potenţial.

Interesant, nu? Cine e stăpânul vieţii tale de fapt? Deci în ceea ce crezi aia se va întâmpla. Adică **dacă vrei** să crezi, crezi şi se va întâmpla; dacă nu vrei să crezi, nu crezi şi nu se va întâmpla. Am destule exemple personale când diverşi spuneau ceva şi nu s-a întâmplat, deoarece am zis că eu sunt stăpânul vieţii mele şi ce cred eu, aceea se va întâmpla.

Am avut încredere în Dumnezeu că va face aşa cum vreau eu. Şi aşa s-a întâmplat întotdeauna.

Afirmaţii utile:

✓ **„Eu am dintotdeauna încredere în Sinele meu Divin";**

✓ **„Dintotdeauna Sinele meu Divin mă călăuzeşte".**

Tot ce se întâmplă în viaţa noastră se întâmplă ca act voit, predestinat prin gând şi emoţie - prin alegerea proprie. Vă dau un exemplu: băiatul meu de doisprezece ani ieri dimineaţă îmi punea următoarea întrebare existenţială:

„Mama, dacă eu dimineaţa fac unele alegeri înseamnă că mi-am creat ziua în funcţie de alegerile respective?". Discutând cu el i-am exemplificat astfel: Când plecăm de acasă avem două variante de ieşit, fie pe strada care duce în sus, fie pe o stradă care merge la vale. Şi i-am zis: uite, eu am ales să merg pe strada care duce în sus fără să ştiu cu ce oameni şi situaţii mă întâlnesc, dar datorită faptului că am ales mă voi întâlni cu anumiţi oameni de o anumită frecvenţă specifică cu a mea, care vor avea un anumit tip de influenţă asupra noastră. De aici am ajuns la elemente de educaţie explicate altfel, şi anume: dacă dimineaţa alegi să faci duş, spălat pe dinţi, călcat hainele, îmbrăcat curat şi elegant, de fapt prin aceste acţiuni îţi alegi ziua, adică vei întâlni oameni asemeni ţie, curaţi, eleganţi, care vorbesc frumos etc. Un alt mod de a-i educa pe copii este exemplul personal şi explicaţiile de acest gen. Vreau să vă spun că a fost foarte încântat şi a spus „mă gândeam eu că aşa se întâmplă, dar acum ştiu că aşa se întâmplă şi sunt foarte încântat că mi-ai explicat". Seara când a venit acasă mi-a povestit ce zi minunată a avut şi că mereu înainte să aleagă ceva îi venea în minte ce i-am spus eu şi alegea conştient.

Aşa că dragii mei, viaţa este o alegere.

Gândul este adevăratul dătător de viaţă veşnică, pentru că el nu poate fi distrus, dar am o veste bună - poate fi înlocuit ca vibraţie cu un alt gând pe care-l doreşti tu şi pe care insişti cu concentrare conştientă. De aceea se spune că avem liber arbitru, în acest sens oricând ne putem răzgândi, şi putem acţiona cu un alt gând de o altă frecvenţă.

Gândul reprezintă legătura pe care o avem cu mintea lui Dumnezeu. De aceea spunea Mântuitorul Iisus Hristos că dacă ai ***„credinţă cât un bob de muştar vei muta un munte de aici în partea cealaltă"***. Sau spunea ***„credinţa ta te-a vindecat, nu eu"***.

Interesant cum de acum două mii de ani Mântuitorul pământenilor a spus asta, şi noi după două mii de ani tot căutăm o formulă magică, un înţelept, un guru, un vindecător pentru a ne salva şi a ne vindeca. Atât vindecarea cât şi salvarea sunt în noi, nu ni le poate da sau lua nimeni.

Când ne dorim ceva sau avem un vis, important este să credem în realizarea lui. Când nu introducem îndoiala acel vis se împlineşte, când ne îndoim îl îndepărtăm. Uneori se împlinesc şi visul şi îndoiala, dar din cauza îndoielii nu ne mai putem bucura de realizarea visului. Visul înseamnă creaţie. Dacă gândeşti, simţi şi acţionezi congruent cu visul, el se împlineşte.

Dacă avem încredere în călăuzirea Sinelui Divin
orice vis devine realitate.

Aşa să fie!

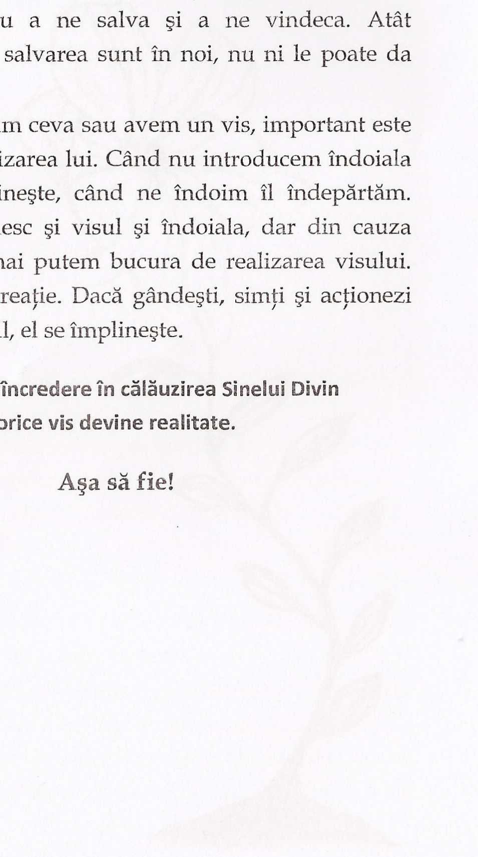

Pasul 9

Bucuria împlinirii, starea supremă de a fi

„Când vă aflați într-o stare exuberantă de bucurie sunteți împăcați cu tot ce vă înconjoară. Când sunteți bucuroşi şi în armonie cu viața, nu vă puteți simți niciodată plini de remuşcări sau nesiguri, temători, mânioşi sau în nevoi. Într-o stare de bucurie vă simțiți împliniți şi compleți, iar viața, înțelepciunea şi creativitatea curg din interiorul ființei voastre ca un fluviu măreț. Într-o stare de bucurie sunteți inspirați şi atingeți înălțimile măreției şi profunzimile sentimentului."

Ramtha

Aşa cum redă mai sus Maestrul Ramtha, când trăiți în bucurie sunteți uniți în şi cu totul.

O cititoare a blogului îmi sugera într-un comentariu că „ar fi bine să scrii şi despre bucuria împlinirii unei dorințe prin focus". A venit momentul ca în acest proces al creării realității şi al regăsirii puterii interioare să vorbim şi despre bucurie: bucuria este starea supremă de a fi.

Haideți mai întâi să reluăm **paşii procesului regăsirii puterii interioare** şi implicit ai creării propriei realități.

1. După îndelungi căutări, bucurii, neîmpliniri în viață v-ați cunoscut pe voi, adică ați aflat **cine sunteți cu adevărat**.

2. Apoi ați aflat **ce vreți de fapt** cu adevărat.

3. Urmează momentul în care **v-ați analizat**, găsind în voi sentimentul de vinovăție sau sindromul „salvatorului".

4. Apoi **v-ați descoperit blocajele** din mintea limitată, care nu vă lasă să acționați prin următoarele credințe sau programe: „nu sunt suficient de bun(ă)", „nu merit", „nu sunt vrednic(ă)", „nu pot fi fericit(ă) tot timpul", „viața e o luptă", „nu pot singur să fiu fericit(ă)", „nu am niciodată destul", „trebuie să... ca să am ceva" (adică să fac compromisuri, să-mi calc pe suflet pentru a reuşi ceva).

5. Vine momentul în care **vă dați seama că nu aveți activat programul de creator**; conştientizați că singurele creații pe care le-ați făcut sunt cele de ordin material, fizic (casă, masă, maşină, copiii, firme etc), şi oricâte faceți nu sunteți fericiți, bucuroşi, sau nu vă puteți bucura de ele, deoarece după atâta muncă şi stress v-ați îmbolnăvit. Am cunoscut cândva un pacient foarte bogat, care-mi spunea „Doamnă, aş da tot ce am numai să fiu din nou sănătos. Am de toate, dar nu mă pot bucura de ele."

6. În pasul al şaselea devii observatorul propriei vieți, **devii conştient de tine**, de fiecare gând, vorbă sau faptă pe care le manifeşti, ajungi prin focusare să-ți creezi realitatea cum vrei.

7. Vine şi ultimul pas, nu întâmplător al şaptelea, în care **te bucuri şi celebrezi momentul realizării**. Prin celebrare se implementează în suflet adevărul propriu pe care l-ai experimentat. Când ai această experiență, nimeni nu-ți mai poate lua vreodată acea stare de bucurie a împlinirii, nimeni nu-ți mai poate spune că nu poți, că nu eşti în stare şi că după bine urmează rău.

Ajungi la realizare deoarece ai avut încredere şi nu te-ai îndoit o clipă. Cu alte cuvinte, când ai credință te manifeşti ca şi cum acel lucru sau eveniment este deja împlinit.

De exemplu, o cursantă de-a mea şi-a dorit foarte mult să facă un curs, dar nu mai erau locuri la acel curs. Vorbind cu ea, i-am spus că dacă vrea şi este bine pentru ea să facă acel curs, să aibă credință şi aşa va fi. Mai mult, ea a început şi să acționeze congruent cu acea alegere pe care a făcut-o. Adică şi-a luat liber de la serviciu pentru zilele de curs, şi-a cumpărat bilet de microbuz ca să se deplaseze în localitatea unde se desfăşura cursul, şi-a rezervat cameră la hotel, chiar dacă organizatoarea de curs i-a spus că nu are loc. Ce credeți că s-a întâmplat? În ziua precedentă cursului, organizatoarea a sunat-o pe la ora douăzeci și a întrebat-o dacă își mai dorește să participe, întrucât un participant a renunțat în ultimul moment. Mi-a spus ulterior că a acționat așa deoarece avea sentimentul că va fi la cursul acela din momentul în care a ales cu tot sufletul și cu toată ființa să fie acolo. Astfel a avut credință așa cum spunea Mântuitorul Iisus Hristos *„Crede și nu cerceta"*. De fapt la asta se referea, când vrei să faci ceva crede că se va împlini și nu te gândi cum, deoarece mintea noastră e destul de limitată și nu vede decât în acest plan, dar Dumnezeu nelimitat care este în toate dimensiunile, omnipotent, omniscient și omniprezent le așează după cât de mult vrei și crezi.

Eu am o vorbă - **nu judeca că nu știi cum se vede de sus; noi vedem doar în această cameră, dar de la o înălțime oarecare se vede altfel.**

Tot Mântuitorul Iisus Hristos spunea celor pe care-i vindeca *„credința ta te-a vindecat"* - cu alte cuvinte dacă ai vrut și ai crezut te-ai vindecat. De aici reiese **necesitatea a cel puțin două condiții** pentru împlinire, și anume: **să vrei și să crezi că ai deja**; avem în acest univers tot ce ne dorim, deoarece universul este plin de abundență. Spunea un maestru că **„atunci când îți dorești ceva, de fapt acel ceva este deja împlinit în univers pentru tine, ce ai de făcut tu este să fii acasă, ca să deschizi ușa să intre dorința împlinită"**. Interesant. Vă las să meditați asupra acestei afirmații.

Prin toate acțiunile pe care le faci tu, de fapt îți creezi o rețea neuronală, un traseu, un instrument prin care vei împlini și altădată ce vrei tu. Prin toate acțiunile pe cale le întreprinzi tu, de fapt alegi linia de destin din infinitele posibilități prin care acea dorință să se împlinească.

Când ai împlinit ceva și te bucuri pentru acel ceva intri **„într-o stare în care te simți împlinit, complet iar viața, înțelepciunea și creativitatea curg din interiorul ființei tale ca un fluviu măreț"**. Într-o astfel de stare nu te poți simți niciodată plin de remușcări sau nesigur, temător, furios, plin de frică sau în nevoi.

Într-o stare de bucurie, viața devine foarte frumoasă și măreață prin trăirea ei cu adevărat. În bucurie procesul de îmbătrânire încetează, adică telomerii nu se mai diminuează și vei trăi pentru totdeauna, deoarece viața nu mai este un chin și o luptă, ci o aventură extraordinară de care nu te mai saturi.

Când apare starea de bucurie devii una cu Împărăția Sinelui tău. Ați trăit acest sentimet de unime cu totul? Căutați în viața voastră, eu cred că l-ați trăit așa cum l-am trăit și eu. Vă reamintesc că este ceva extraordinar, ceva magnific, înălțător care te face să te simți puternic și stăpân pe viața ta. Cuvintele sunt prea sărace pentru a exprima această stare. Când ajungi să ai această stare, e clar alb pe negru că ți-ai regăsit puterea interioară. În momentul acela devii suveran, ești propriul tău stăpân, tu ești elevul, tu ești profesorul, tu ești actorul și tu ești spectatorul. Adică ajungi să te iubești pe tine, pentru că procedând astfel de fapt îl iubești pe Dumnezeu. Nu există iubire mai mare decât iubirea de Sinele pur și Sfânt, căci numai din această iubire se naște libertatea. Iar din libertate se naște bucuria. Iar din această naștere Dumnezeu devine vizibil, cunoscut și acceptat. Atunci când vă veți iubi pentru cine sunteți de fapt, atunci veți iubi așa cum iubește Dumnezeu, atunci vă va veni ușor să iertați și atunci vă va fi ușor să-l vedeți pe Dumnezeu în toți și în toate.

În fiecare dimineață și în timpul zilei când aveți un moment liber - decât să vă consumați neuronii pe judecăți, scenarite, bârfe, griji, stress - vă recomand să spuneți afirmații de genul:

✓ **„Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de bucurie";**
✓ **„Azi vreau să experimentez starea de bucurie";**
✓ **„Eu trăiesc dintotdeuna în bucurie și împlinire";**
✓ **„Eu sunt conștient(ă) de mine și de gândurile mele";**
✓ **„Eu sunt dintotdeauna fericit(ă)";**
✓ **„Eu sunt ceea ce Sunt";**
✓ **„Eu sunt una cu tot ce este viață";**
✓ **„Eu mă iubesc necondiționat pe mine și pe alții";**
✓ **„Eu sunt impecabil(ă)";**
✓ **„Eu îmi asum responsabilitatea pentru propria mea viață";**
✓ **„Dumnezeu curge prin mine în unime".**

Făcând cât mai des aceste afirmații, intrați prin liberă alegere și propria voință în linii de destin care vor împlini ceea ce ați cerut. Ceea ce este mai eficient și înălțător decât rugăciunea scurtă care străbate cerul.

Cei care practică acest tip de afirmații, care de fapt declanșează conexiunea la Sinele Divin nelimitat, la Scânteia Divină care este în noi și are calitățile Dumnezeului Creator, mărturisesc după un timp (în funcție de credința lor, de focus și de lipsa îndoielilor) că într-adevăr li se întâmplă minuni în viață, și că totul este posibil când ești conectat la Dumnezeu.

Am mulți cursanți și pacienți care au trăit această stare și au mărturisit că este ca și cum ești în tine, cu tine și cu toți. Este ca și cum ai respira altfel, nu mai există timp (timpul s-a oprit în loc), apare stare de EU SUNT. Cum spunea Iisus *„Eu sunt cel ce Sunt"*. Iisus de fapt este declarat Mântuitorul nostru deoarece a venit să ne învețe legea iubirii, starea de bucurie și de manifestare a Scânteii Divine din fiecare. V-am mai spus că starea firească a sinelui Divin este bucuria; de aceea și Iisus a spus în Biblie acest cuvânt de opt sute douăzeci de ori. Credeți că a fost ceva întâmplător din ce ne-a lăsat el ca moștenire? Bucurați-vă, bucurați-vă și iar bucurați-vă de fiecare realizare mică sau mare, de care sunteți conștienți că ați creat-o cu puterea Sinelui interior. Pentru că această stare vă încarcă cu energie divină de frecvență foarte înaltă, iar când te bucuri mereu alegi linii de destin în care totul se împlineşte pentru a experimenta în şi pentru bucurie. Astfel, toată viaţa şi experienţele ei devin o mare bucurie.

Unica dorinţă pe care o are Tatăl Ceresc pentru noi este să fim fericiţi şi veseli. A înţelege şi a deveni bucurie este unicul destin pe care l-a dat Dumnezeu omenirii, căci atunci când ne reîntoarcem la starea de bucurie şi fericire, de fapt noi ne întoarcem la starea de fiinţe divine. Este o stare de a fi ce se află mereu într-o stare de fericire. Tot ce vrea Tatăl Ceresc să facem este de a experimenta orice vrem şi este nevoie pentru a fi fericiţi şi veseli - pentru că acesta este singurul mod de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi a ajunge asemenea Lui.

Ce este fericirea? Fericirea este:

- libertatea de mişcare fără întrerupere;
- libertatea de exprimare fără judecată;
- libertatea de a fi fără frică sau vină;
- să ştii să-ţi creezi viaţa aşa cum vrei;
- mişcarea sublimă permisă de Sinele Divin.

Când eşti fericit şi vesel îl iubeşti pe Dumnezeu văzut în tot şi toate.

Din momentul în care **accepţi că eşti un Sine Divin se naşte libertatea**, deoarece conştientizezi că Sinele tău este unit cu Dumnezeu şi orice ai face nu e interzis, deoarece el te ghidează şi te însoţeşte mereu în toate.

Din **libertate se naşte bucuria** şi se dezvoltă capacitatea de a te juca asemeni unui copil, fără frici de toate felurile, deoarece ai convingerea că Sinele tău Divin te călăuzeşte.

Iar din momentul în care se naşte bucuria fiinţării, Dumnezeu devine vizibil, cunoscut şi acceptat.

Cea mai profundă iubire este iubirea Sinelui Divin, pur şi nevinovat, creatura măreaţă ce locuieşte între pereţii trupului nostru, ce se mişcă şi creează, permite şi există. Atunci când ne iubim cu adevărat pentru cine suntem, oricum suntem, atunci vom cunoaşte cu adevărat acea esenţă magnifică care se află în spatele tuturor feţelor şi în interiorul tuturor lucrurilor. Abia atunci vom iubi aşa cum iubeşte Dumnezeu, adică fără condiţii şi preferinţe.

Când ne iubim pentru cine suntem, nu există nimic ce nu poate fi atins sau cucerit, iar drumul pe care mergem va fi scăldat în lumina bucuriei.

Nu există scop mai mare în viaţă decât cel de a trăi pentru iubirea şi împlinirea Sinelui, iar acest lucru poate fi obţinut doar prin participarea la această viaţă şi prin a face acele lucruri care ne aduc fericirea, indiferent care sunt ele şi indiferent ce spune conştiinţa socială. Orice ne este permis în Univers atât timp cât nu călcăm pe demnitatea cuiva.

Tatăl ceresc este mereu alături de noi prin Sinele Divin pe care-l avem, aşteptând ca noi să deschidem portiţa şi să primim bucuria. Pentru a deschide portiţa, adică pentru a acţiona, trebuie să înţelegem şi să acceptăm faptul că putem avea bucuria, că o merităm.

Astfel bucuria dă naştere la bucurie, deoarece atunci când acceptăm bucuria care ne este oferită din plin, ea ne va potenţa bucuria zilelor de mâine şi ne va deschide spre a primi şi mai multă bucurie. La fel este şi cu iubirea. Dacă ne iubim în fiecare clipă, stabilim ritmul clipei următoare.

Cu cât petrecem mai multe clipe vesele şi fericite iubindu-ne pe noi înşine şi lăsându-ne doar să fim, cu atât ne apropiem mai mult de forţa divină a tot ce înseamnă viaţă.

Spiritul este gândirea ta. Ceea ce gândeşti vine din spiritul tău. Cu ceea ce gândeşti construieşti tot timpul în spiritul tău, adică îl creşti sau scazi prin gândurile tale de diverse frecvenţe. Când emitem un gând de o anumită frecvenţă atragem din univers gânduri similare care ne cresc puterea interioară sau ne-o scad.

Puterea şi fericirea înseamnă acelaşi lucru. Puterea înseamnă capacitatea de a înlătura tot ceea ce te tulbură. Puterea înseamnă capacitatea de a păstra mintea în starea de spirit care îţi dă fericirea. Dacă ai câştigat puterea şi tu eşti cel care guvernează dispoziţia sufletească şi n-o laşi pe ea să te guverneze, tot ceea ce există în planul vieţii materiale se va modela şi va veni la tine în conformitate cu starea ta de spirit.

„Căutaţi mai întâi împărăţia cerurilor şi toate celelalte se vor adăuga vouă".

Aşa să fie!

Sfaturi,
Afirmaţii utile

I. Pentru stările de nesiguranță, neîncredere, depresie, anxietate rostiți următoarele afirmații:

1. „Eu sunt dintotdeauna în comuniune cu Sinele meu Divin".
2. „Eu sunt dintotdeauna conectat(ă) la Sinele meu Divin";
3. „Eu sunt dintotdeauna ghidat(ă) de Sinele meu Divin";
4. „Eu sunt dintotdeauna protejat(ă) de Sinele meu Divin";
5. „Eu am dintotdeauna încredere în mine";
6. „Eu sunt dintotdeauna în siguranță şi confort oriunde m-aş afla";
7. „Eu călătoresc dintotdeauna în siguranță şi fără incidente";

Aşa să fie!

II. Pentru situațiile când vreți să faceți un proiect, când nu știți cum să acționați într-o situație sau alta rostiți afirmațiile:

8. „Eu sunt dintotdeauna un geniu";
9. „Eu sunt dintotdeauna mintea nelimitată a lui Dumnezeu";
10. „Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de inspirație divină";
11. „Eu sunt dintotdeauna inteligență creatoare";
12. „Eu știu dintotdeauna ce am de făcut";
13. „Eu dintotdeauna pot tot ce vreau și îmi propun";

Așa să fie!

III. Pentru situațiile când vă simțiți dezenergizați, obosiți, fără vlagă și forță interioară rostiți afirmațiile următoare:

14. „Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de forță vitală";
15. „Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de energie vitală";
16. „Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de Puterea Spiritului meu Divin";
17. „Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de vitalitate";
18. „Eu sunt dintotdeauna puternic(ă)";
19. „Eu sunt dintotdeauna stăpân(ă) pe mine și pe situațiile din jurul meu";
20. „Eu dintotdeauna pot tot ce vreau și îmi propun";

Așa să fie!

IV. Pentru stările de nefericire inexplicabilă, de tristețe și de neîmplinire rostiți afirmațiile:

21. „Eu sunt dintotdeauna fericit(ă)";
22. „Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de bucurie";
23. „Eu trăiesc dintotdeauna în și din abundență";
24. „Eu sunt dintotdeauna în comuniune cu Sinele meu Divin".
25. „Eu sunt dintotdeauna inteligență creatoare";
26. „Eu sunt dintotdeauna mintea nelimitată a lui Dumnezeu";
27. „Eu sunt dintotdeauna un geniu";
28. „Eu sunt dintotdeauna conectat(ă) la Sinele meu Divin";

Așa să fie!

V. Pentru situațiile când aveți ceva de făcut de care vă este frică, un examen, un concurs, o întâlnire dificilă sau nu aveți încredere că puteți face ceva anume rostiți afirmațiile:

29. „Eu sunt dintotdeauna curajos/ curajoasă";
30. „Eu sunt dintotdeauna atent(ă)";
31. „Eu dintotdeauna știu totul despre ...";
32. „Eu dintotdeauna găsesc soluțiile optime pentru a rezolva ...";
33. „Eu dintotdeauna am ...";
34. „Eu sunt dintotdeauna călăuzit(ă) de Sinele meu Divin";
35. „Eu sunt dintotdeauna în comuniune cu Sinele meu Divin";
36. „Eu sunt dintotdeauna mintea nelimitată a lui Dumnezeu";

Așa să fie!

VI. Pentru situațiile când vrei să te iubeşti, să te respecți, să te cinsteşti şi să ai grijă de tine rosteşte afirmațiile:

37. „Eu sunt dintotdeauna de partea mea";
38. „Eu sunt dintotdeauna sănătate radiantă";
39. „Eu am dintotdeauna încredere în Sinele meu Divin";
40. „Dintotdeauna Sinele meu Divin mă călăuzeşte";
41. „Eu sunt dintotdeauna plin(ă) de bucurie";
42. „Azi vreau să experimentez starea de bucurie";
43. „Eu trăiesc dintotdeauna în bucurie şi împlinire";
44. „Eu sunt conştient(ă) de mine şi de gândurile mele";
45. „Eu sunt dintotdeauna fericit(ă)";
46. „Eu sunt ceea ce Sunt";
47. „Eu sunt una cu tot ce este viață";
48. „Eu mă iubesc necondiționat pe mine şi pe alții";
49. „Eu sunt impecabil(ă)";
50. „Eu îmi asum responsabilitatea pentru propria mea viață";
51. „Dumnezeu curge prin mine în unime" ;

Aşa să fie!

VII. Când vrei să trăieşti în prezent, să trăieşti clipa şi să te bucuri de toate darurile pe care le ai rosteşte afirmațiile:

52. „Eu sunt dintotdeauna viitorul acum";
53. „Eu trăiesc dintotdeauna în prezent";
54. „Eu sunt conştient(ă) de mine în fiecare clipă";
55. „Eu sunt bucurie";
56. „Eu sunt iubire";
57. „Eu văd pe Dumnezeu în toți oamenii şi în toate lucrurile";
58. „Eu trăiesc în Acum";
59. „Eu am puterea să îmi creez viața aşa cum vreau să fie";
60. „Corpul meu este puternic şi plin de forță";
61. „Eu sunt împlinit(ă)".

Aşa să fie!

Bibliografie

1. Ramtha, *Ghidul începătorului pentru crearea realității*, Editura M.M.S., Brașov, 2009.
2. Ramtha, *Cine suntem noi de fapt*, Editura M.M.S., Brașov, 2009.
3. Sal Rachele, *Viața la frontiera cunoașterii*, Editura Proxima Mundi, Buzău, 2011.
4. Alan H. Cohen, *Viața ca o țeapă*, Editura Nemira, București, 2005.
5. Prentince Mulford, *De vorbă cu mine însămi*, Editura Universal Dalsi, 2000.
6. Baird Spalding, *Modelul divin*, Editura Herald, București, 2003.
7. Michael Talbot, *Universul Holografic*, Editura Cartea Daath, 2006.

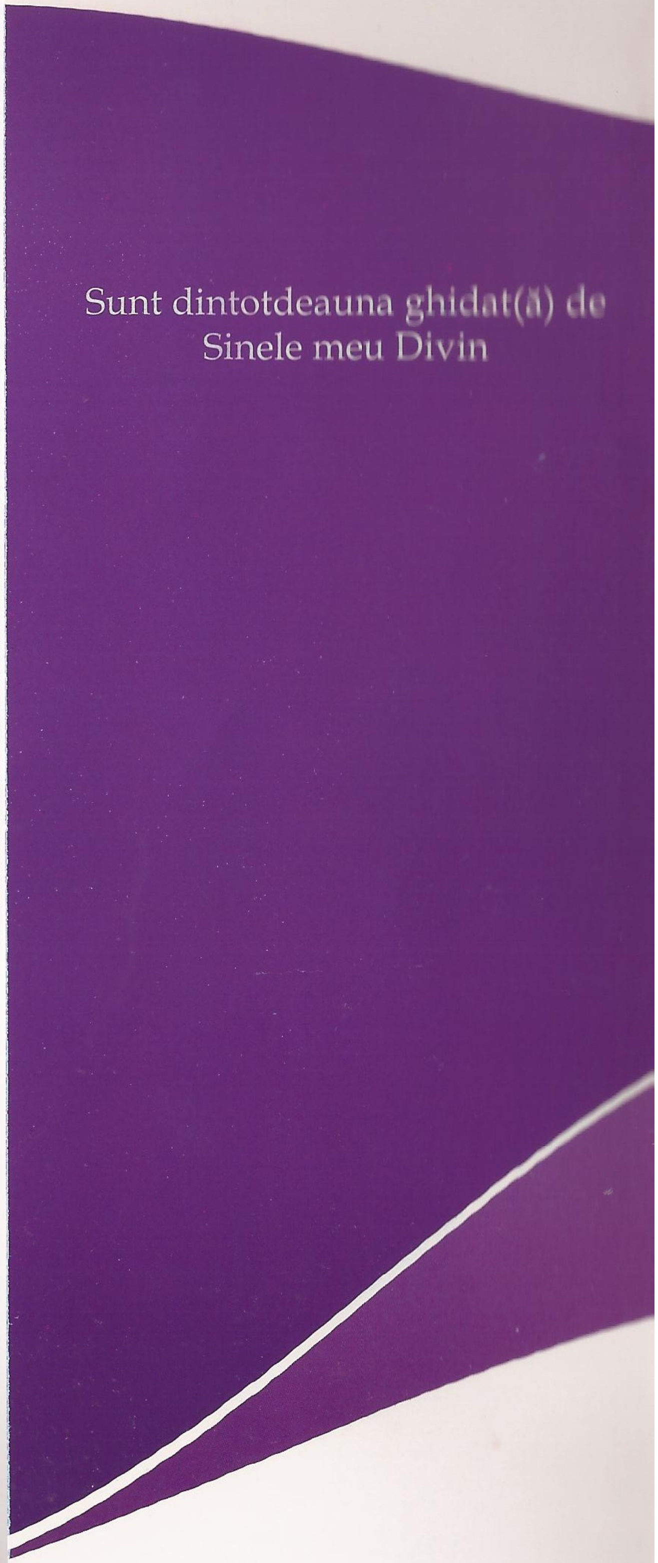

Sunt dintotdeauna ghidat(ă) de
Sinele meu Divin

Când apare starea de bucurie devii una cu Împărăția Sinelui tău. Ați trăit acest sentiment de unime cu totul? Căutați în viața voastră, eu cred că l-ați trăit așa cum l-am trăit şi eu. Vă reamintesc că este ceva extraordinar, ceva magnific, înălțător care te face să te simți puternic şi stăpân pe viața ta. Cuvintele sunt prea sărace pentru a exprima această stare. Când ajungi să ai această stare, e clar alb pe negru că ți-ai regăsit puterea interioară. În momentul acela devii suveran, eşti propriul tău stăpân, tu eşti elevul, tu eşti profesorul, tu eşti actorul şi tu eşti spectatorul. Adică ajungi să te iubeşti pe tine, pentru că procedând astfel de fapt îl iubeşti pe Dumnezeu. Nu există iubire mai mare decât iubirea de Sinele pur şi Sfânt, căci numai din această iubire se naşte libertatea. Iar din libertate se naşte bucuria.